CANBAZ !..

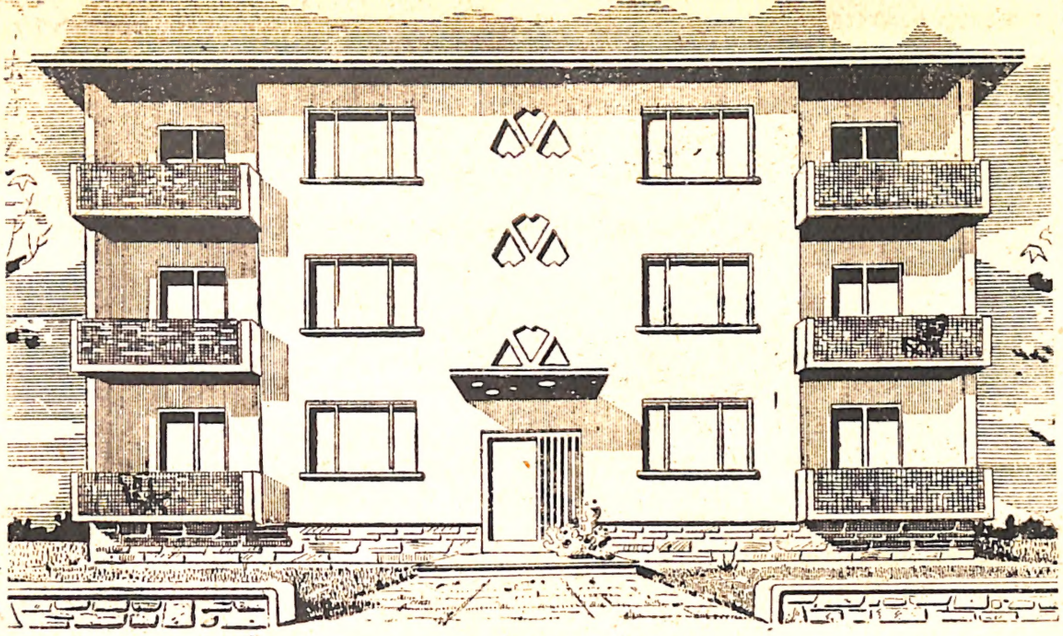

Bu 6 daireli apartmanın değeri 200.000 liradan fazladır

TÜRKİYE İŞ BANKASI

28 Aralıkta TEK BİR TALİHLİ bu apartmana sahip olacaktır. Aynı çekilişte 6 adet ikişer daireli apartman, 4 adet ikişer apartman dairesi, 2 adet bahçeli ev ve ayrıca 1085 kişiye zengin para ikramiyeleri vardır. Bir an evvel hesap açtırınız.

Her 150 liraya 1 kur'a numarası

D-284

PARANIZIN... İSTİKBALİNİZİN EMNİYETİ

Sahibi:
YUSUF ZİYA ORTAÇ

Yazı İşlerini fiilen idare eden
AHMET KOÇER

Teknik Sekreter:
Selâmi M. YURDATAP

Abone: Seneliği 25, 6 aylığı 12,5 lira.

Fiatı: 50 Kuruş

Adres: Koldfarer Cad. No. 8-10 Daire 3
Belediye — İstanbul

SÜMERBANK

SERMAYESİ 500.000.000 T.L.

Mevduat sahiplerine en fazla menfaat sağlayan bankadır.

ANKARADA YENİŞEHİRDE
İSTANBULDA GÖZTEPEDE
KONFORLU
APARTMAN
DAİRELERİ

AYRI ESASLAR DAHİLİNDE
YÜNLÜ ve PAMUKLU
SATIŞLARIMIZDA
%10 TENZİLÂT

SÜMERBANK

ZENGİN
PARA
İKRAMİYELERİ

SÜMERBANK

HERİŞ REKLÂM

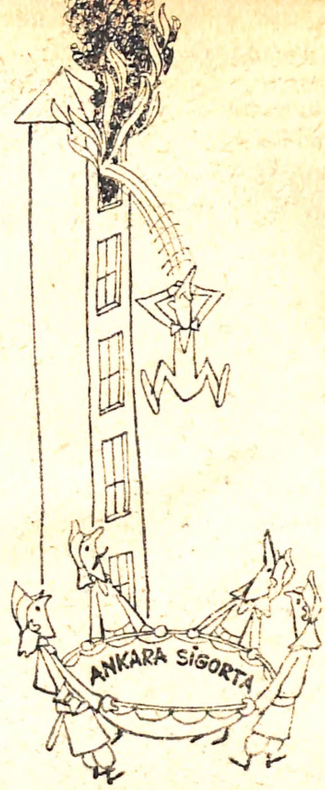

Malınızı ve Canınızı Sigorta eder.

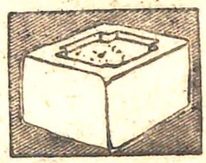

beyaz sabun çamaşır içindir

Kremli
PURO
cildiniz içindir

PURO sizi güzelleştirir

3ol Köpüklü · Nefis Kokulu

PURO

Tuvalet Sabunu 100 de 100 saf

SAYI: 241 C.: 8 25 EKİM 1956 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ, MİZAHİ GAZETE ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

ALATURKA

MERAK ediyorum: Neden morfin, eroin, esrar yasak da, alaturka musiki yasak değil?. Daha mı az uyutur? Daha mı az miskinleştirir? Daha mı az dünyasından bezdirir insanı? Allah aşkınıza söyleyiniz bana: Radyonuz açıkken içinize sine sine bir akşam yemeği yediğiniz oluyor mu? Eğer evet, diyebilirseniz, Karacaahmed'de de bir kuzu çevirin— Asrî mezarlıkta da ziyafet, cenaze namazında da musalla taşına bir sofra kurun, âfiyet olsun!.

Hayır efendim, hayır, «ah» ile başlayıp «of» ile biten musiki olmaz!..

Millî mi?. Buna, bütün millî duygularımla bir kahkaha atayım!

Alaturkanın nesi millîdir? Sesi mi? Sözü mü Manâsı mı?

Sesi, aruz vezni? Var mı bilen? Kıyıda köşede belki var. Ama onların da «var» diyecek kadar halleri yok artık!

Sözü, Osmanlıca... Osmanlı İmparatorluğunun bu melez dilinden, kala kala, sadece adı Osmanlı olan, bir Osmanlı Bankası kaldı!

Manâsı mı?. Çarşaflar, feraceler, kafesler ve Nedim'in üç çifte kayıklariyle beraber hayâl oldu. O kadar hayâl oldu ki, sevgili Fahrettin Kerimimiz Haliç'i turistik bölge yapıp ölen Kâğıthane'yi diriltse bile, o hayâli hakikat yapamaz!

Alaturka musiki, hâlâ ruhlarımızı ürperten Itrî'lerin sesiyle bir millet değil, bir ümmet musikisidir. Ahları ve ofları ile ise, kadını erkekten ayıran bir esaret iniltisi!.

Kimseye etmem şikâyet, ağlarım ben hâlime,
Titrerim mücrim gibi baktıkça istikbâlime,
Perdei zulmet çekilmiş korkarım ikbâlime!

Şarkısiyle bir Karaköy meydanını, Balıkpazarı caddesini değil, yatak odamızın kapısını bile açamayız!

Radyo kutularımız, salonlarımızda çoktan ölmüş bir musikinin tabutları gibi yatıyor!

YUSUF ZİYA ORTAÇ

AYRILDIKTAN SONRA TEKRAR ESKİ KARISİYLE BİRLEŞENLER ÇOĞALIYOR!. — Gazeteler —

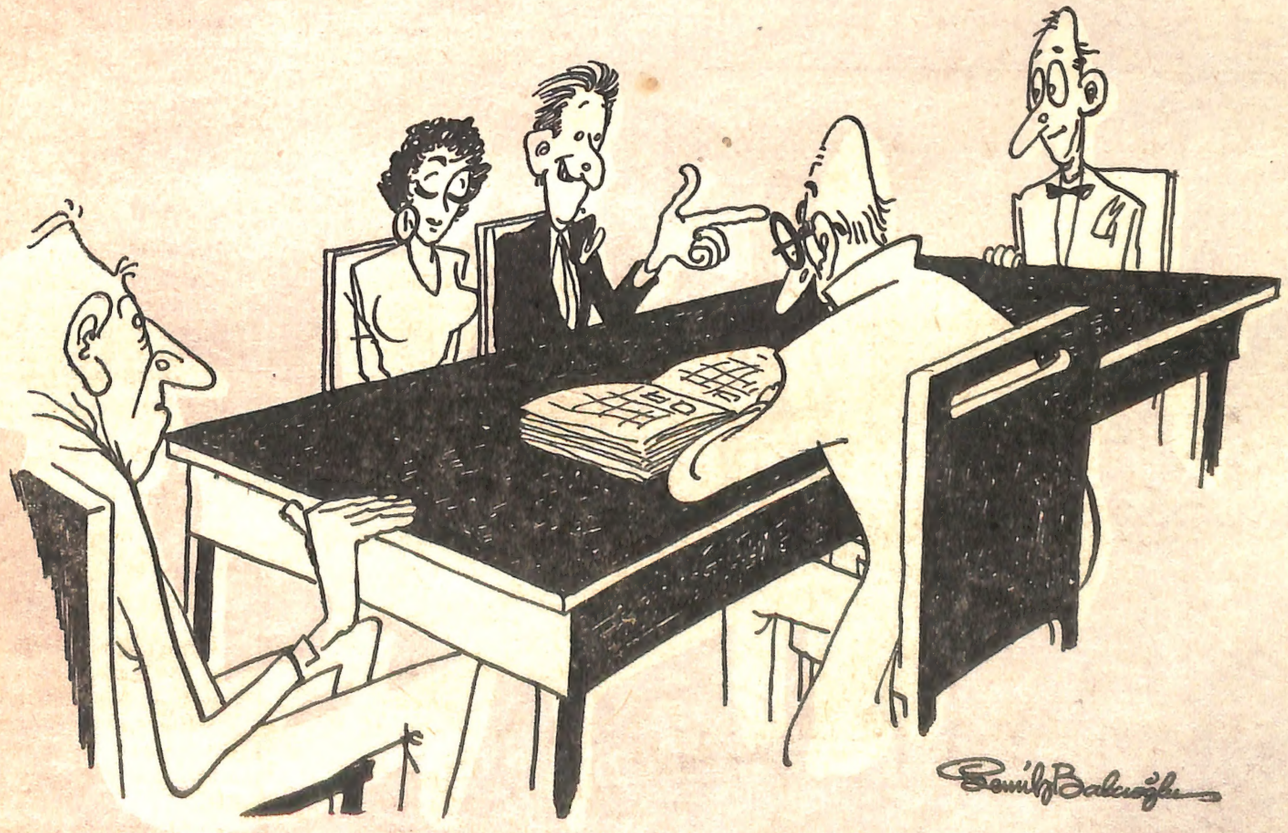

— Ben galiba sizin ikinci defa nikâhınızı kıyıyorum...
— Hayırrrrır... Üçüncü!

— Uçağa binen mi?. Leylâ!.. Artık Nevyork'ta yerleşmek istiyor kardeş!..

HAVAGAZİ ABONELERİNE

Havagazi İdaresinden bildirilmiştir:

Son aylarda abone sayımız çoğaldığından, sayın müşterilerimize günün bazı saatlerinde yalnız «Hava», bazı saatlerinde yalnız «Gaz» ve ancak imkân buldukça da «Havagazi» verilebileceğini ilân ederiz.

Olaylar Alaylar

SOĞAN

BURHAN Felek üstadımız kalemine soğan darlığını doladığı bir fıkrasında şöyle diyor:

Otuz sene fıkracılıktan sonra bir muharririn soğan hakkında yazı yazması, soğanın meziyeti mi, muharririn müptezelliği mi, yoksa «felek» in hüneri midir?. Onun takdirini okuyucuların hoş görürlüğüne terkederek soğan bahsini şimdilik kesiyorum.

Burhan Felek'in bu yazısından anlaşıldığına göre, bir yazarın değindiği konular, kaç yıllık yazarsa ona göre değişiyor. Öyle Burhan Felek gibi otuz yıllık kalem ustaları, soğan, patates filân çeşidinden yiyeceklere kalem sürmeyecekler. Birinci sınıf yazara, birinci sınıf ta konu gerek. Memleketin «âli meseleleri» varken, soğan da ne oluyormuş? Bu hesaba göre ben kendi kendime yazarların yıllanmalarına göre bir tarife yaptım:

Bir yıllık yazarlar, yalnız cigarada yazabilirler. İki yıllıklar, çay, simit üstüne de yazabilirler. Beş yıllıklar, zeytin ekmekten, on yıllıklar soğandan, patatesten, on beş yıllıklar yağdan, pirinçten yazabilirler. Bir yazar, yıllandıkça, giderek memleketin tereyağı, bal, havyar, balık yumurtası gibi önemli ve değerli konularını da parmağına dolayabilir.

Burhan Felek ustamız, otuz yıllık yazar olduğuna göre, kadın göbeğinden, kadın budundan, hünkâr beğendi'den, dilber dudağından, şezir parmağından, koç yumurtasından yazabilir. Ama otuz yıllık yazara da, soğan üstüne yazı yazmak yakışır mı?

Felek haklıdır. Herkes rütbesine göre, ne yer, neyi yerse onu yazmalıdır. Pekiy, daha sonra, kırk yıllıklar, ellilikler nelerden yazacak? Onlar da havadan sudan yazarlar, yâni demokrasiden. Bilindiği gibi, bu demokrasi denen şey, insanlara hava kadar, su kadar lâzımdır.

BELÂGAT

Belâgat'ın sözlükteki karşılığı şu: «Meramın düzgün olarak süslü sözlerle anlatılması.»

Başka bir sözlük te belâgatı şöyle açıklıyor: «Sözün istenilen etkiyi sağlayacak şekilde güzel ve sanatlı olması.»

Fransız Edipler Cemiyeti, eski Meclis Reisi ve şimdi Lyon şehri Belediye Başkanı olan edip Edouvard Herriot'ya bir belâgat armağanı vermişler. Bundan ötürü gazeteciler, Heriot'ya belâgat üstüne düşüncesini sormuşlar, o da şu karşılığı vermiş:

«— Belâgat, düşünce kıtlığında insanın susması demektir.»

Bizde bu kadar konuşan insan arasında neden bir belâgat sahibi olmadığı şimdi anlaşılıyor. Herriot'nun şu güzel sözlerini bir kâğıda yazmalı, çerçeveletip bütün parti binalarının kapılarına asmalı. Hayır, kapılara değil, nutukçuların boyunlarına asmalı...

●

ŞAŞILACAK ŞEY!

İstanbul mebusları Şile'yi ziyaret etmişlerdi. Başlarındaki muhterem bir zate, memleketin belli başlı simalarını tanıtırlarken, D. P. Başkanını da takdim ettiler.

— Parti Reisi... 1946 danberi Partinin başındadır!

Muhterem zat, Haysiyet Divanı Başkanının yüzüne hayretle bakarak sordu:

— Nasıl oldu da hâlâ tardetmediniz?!.

AH KEŞKE

Hilton'da balodaydılar. Adam fitil gibi sarhoştu. Bir aralık uzun boylu bir kadını köşeye sıkıştırdığı görüldü. Gülperi hemen adamın yanına sokuldu, sözlerine kulak misafiri oldu.

— Ah, diyordu sarhoş. Senin için ne delilikler yapmazdım... Evli olmasaydık biz, görürdün neler yapacağımı..

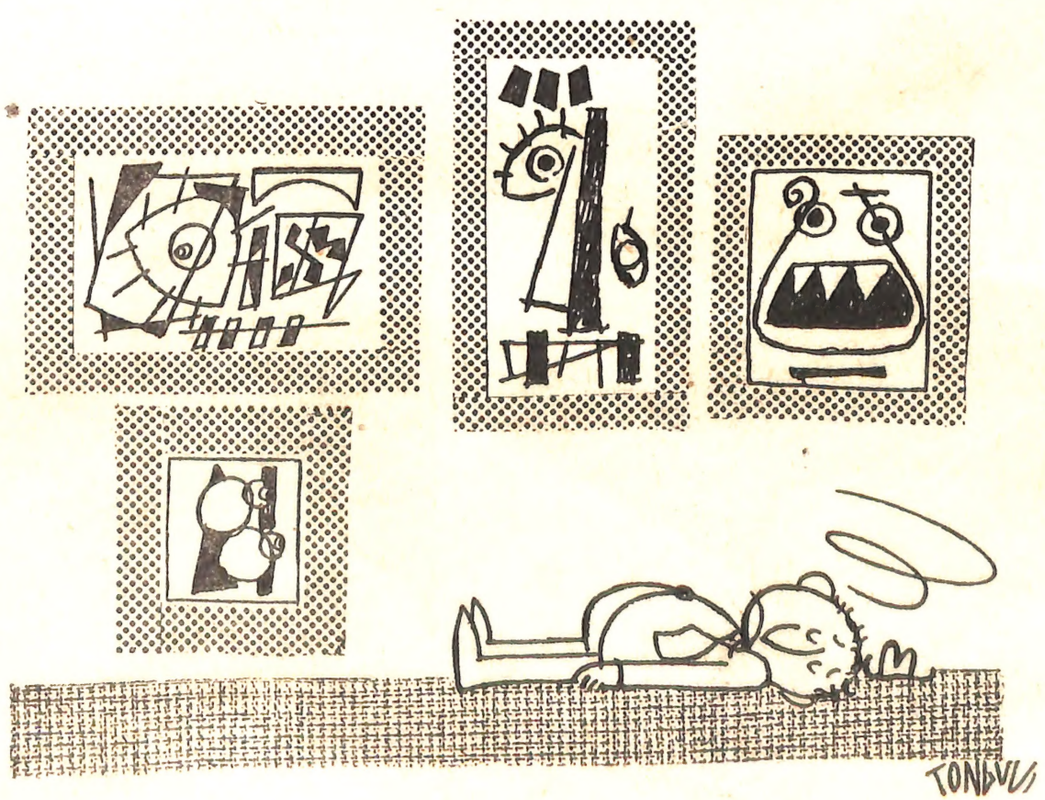

SERGİ!..

KALÖRİFERLİ CAMİ

Tekniğin, konforun girmediği yer kalmadı. Türkiye'de ilk kalöriferli cami, Eskişehir'de yapılmış. Sekiz on katlı apartımanların tepesine, İstanbul'da da asansörlü camilerin yapılacağını umarız. İstanbul'un büyük camilerine de kalörifer yapılması çok yerinde olur. Eskişehir'deki camiyi yaptırmak için gerekli parayı, şehrin tanınmış kişileri ve zenginler vermişler. Bu da çok güzel, yerinde hareket. Gazetedeki haberden bir de şunu öğreniyoruz: «Bu modern caminin yapılmasında uçak fabrikasının işçileri çalışmışlardır.»

Şimdi artık, müezzinlere, kayyumlara, imamlara, vâizlere bir iş düşüyor. Paçaları sıvayıp bir uçak yapmaları boyunlarına borç oldu. Uçak fabrikası işçileri cami yaparlar da, imamlarımız gayret edip bir uçak yapamazlar mı?

●

KAÇIRMAK

Vapurda konuşuyorlardı. Gazete okuyan adam, yanındakine:

— Olur şey değil, dedi. Antalyanın bir köyünde 9 yaşında bir çocuk 18 yaşında bir kızı kaçırmış!

— Nereye?

— Dağa kaçırmış.

— İnsan aklını kaçırır yahu... 9 yaşında çocuk, kız kaçırır mıymış.

— Şaş, şaş ta kal... Bu şimdiki çocuklar başka şey. Biz de dokuz yaşındayken kaçırırdık ama, altımıza kaçırırdık...

●

ON DÖRT YAŞINDA

Ahmet Mithat Efendi'nin «Henüz on dört yaşında» adında bir romanı vardır. Gazetede tam dört satırlık bir haber, isim bakımından bana bu romanı hatırlattı. Dört satır ama, dört ciltlik bir roman yerini tutuyor. Haber şu

Ahlâk zabıtasınca müseccel 14 yaşında N. Ç. isminde bir kadın, evvelki gece sarhoş bir vaziyette Zeytinburnu'nda göbek atıp oynarken jandarmalar tarafından yakalanmıştır. N. Ç. hakkında takibat yapılmaktadır.

N. Ç. yi jandarmalar yakalamış. Suçu neymiş? Sarhoş olmak ve göbek atmak...

Peki, bu N. Ç. içmeyecek, göbek atmayacak ta ne yapacaktı?

Evlerimizdeki 14 yaşındaki kızlarımızı bir düşünelim, bir de bu N. Ç. yi.

Daha on dört yaşındayken kadın olmuş. Bu kadarla da bırakmamışlar bu zavallıyı.. Hem de ahlâk zabıtasınca müseccelmiş üstelik... Bir de üstüne üstlük ayyaş ta... Eh, bundan iyisi can sağlığı. Bu kızcağız içip içip sokaklarda göbek atmaz da ne yapar? Haaa, onun yapacağı bir tek şey var; bütün şu insanları sıraya dizip, suratlarına tükürmek... Onu da bilmez zavallı. Bir de hakkında takibat yapıyormuşuz. Aşkolsun bize vallahi...

Şu Nasrettin Hoca, ne ölmez, ne büyük adamdır. Bir köyde üzerine saldıran köpeğe fırlatmak için yerde taş bulamayınca:

— Burası ne acaip köy? demiş. Taşları bağlayıp, köpekleri salıvermişler...

B. E. N.

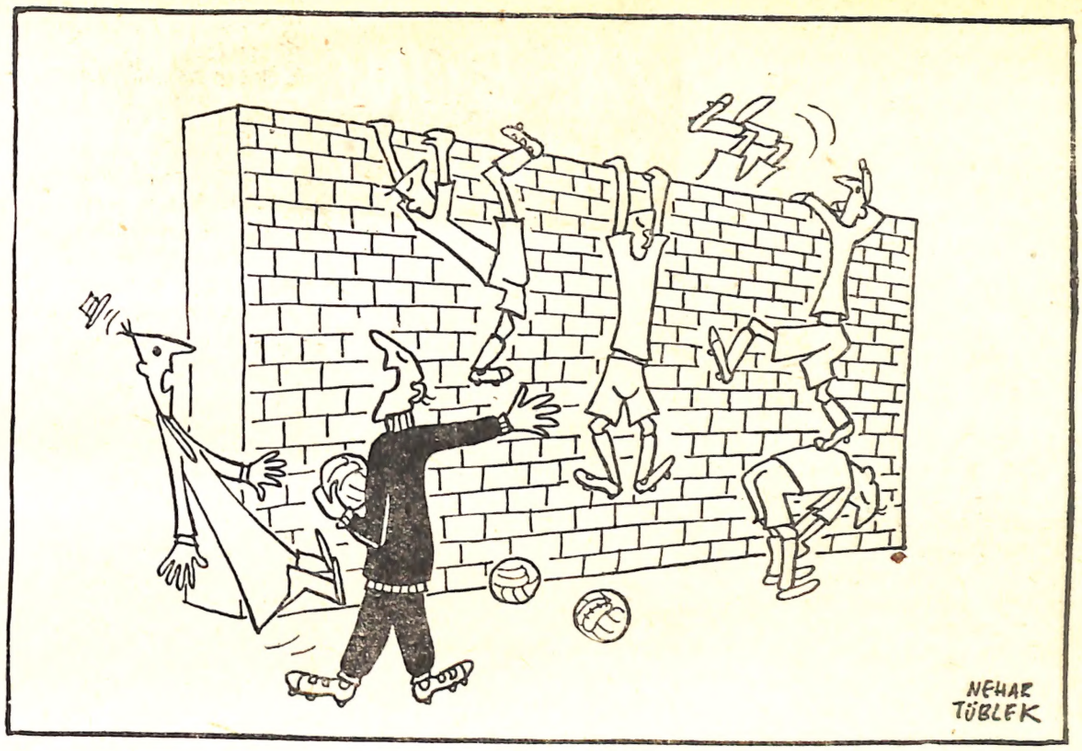

Antrenör — Takımı duvar sistemine alıştırıyorum!

ÜRYANİ

Üryanî zade Cemil Molla, Kuzguncuk'la Beylerbeyi arasında, Nakkaş'taki köşkünde saltanatlı bir ziyafet veriyormuş. Dâvetliler, devrin meşhur simaları. Aralarında, şair Nigâr Hanım da var, şair Nigâr binti Osman....

O devir, harem - selâmlık, kaç - göç devridir. Nigâr Hanım ise ziyafete gayet dekolte bir gece elbisesiyle gelmiştir.

Üryanî zade, hal ve hatır sorduktan sonra, gizli bir tebessümle el çırpar:

— Hanımefendiye bir çıkma getirin!.

(NOT: Çıkma, hamamda yıkanan kimsenin, çıkarken büründüğü havlu takımına derler.)

Fakat, misafirlerin kahkahalarına vakit kalmadan, Nigâr Hanım daha zarif bir nükte ile cevabı yapıştırır:

— İnsaf edin Molla Bey, Üryanî zadenin dâvetine de giyinik gelecek değildik ya!...

(NOT: Üryan, çıplak demektir.)

NEREDE İDİNİZ?

Eski kurtlardan biri, genç kadına:

— Hayatım boyunca siz nerede idiniz?

— Mühim bir kısmında daha doğmamıştım..

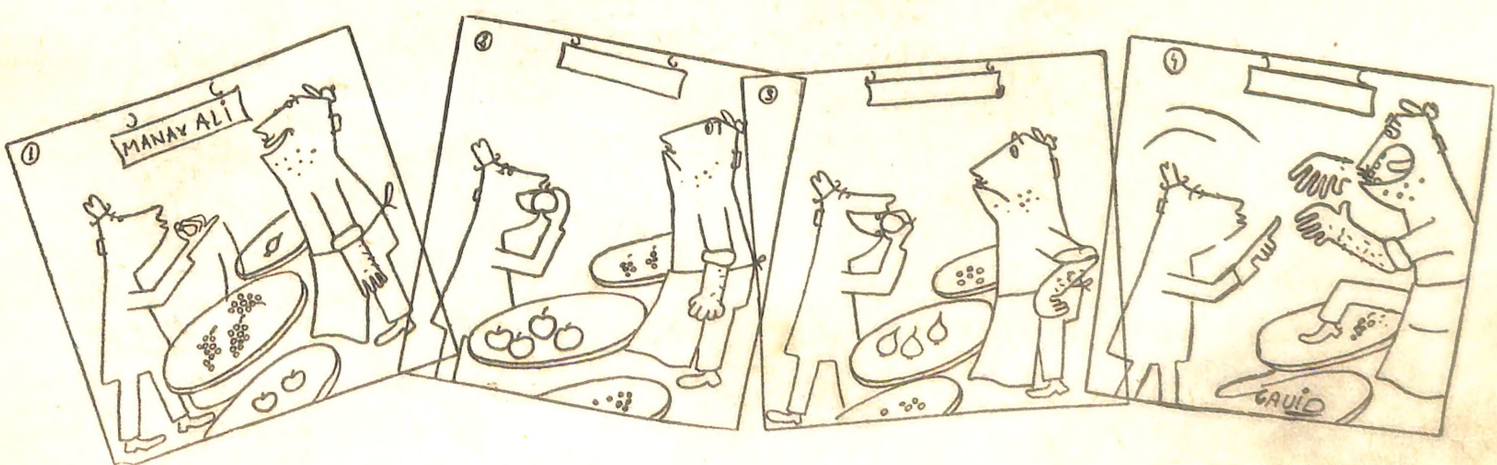

— Hıh... Beğendin mi?

YA BUNLAR NERELİ?...

★ Yazan: ATEŞ - SİN ★

BENİ tanımasanız bile, yazılarımdan Kasımpaşa'lı olduğumu anlamışsınızdır. Ben o zaman Tersânede kaynakçı çıraklığı yapardım. Üç buçuk lira haftalık alırdım. Üç buçuk lira ne demek? Yersin yersin bitiremezsin.

Cumartesi geceleri, Beyoğlu Balıkpazarındaki Cumhuriyet meyhanesine gittin mi, bir papele birinci sınıf sarhoş olurdun.

Biz «Yahya Kâhya» da bostanın karşısındaki eski evde otururduk. Tek başımıza değil, bu iki katlı evde beş aileydik. Evin içinde hangi kapıyı açsan, içerisi komple...

Benim ilk aşkım, bu evde uyandı. Sevgilim, on altısında var yoktu. İki buçuk lira haftalıkla bir kutucunun yanında çalışır, mukavva kıvırır, sonra da yapıştırır, kutu yapardı. Adı Zübeyde... Hayatımda Zübeyde'ninkiler gibi dudağa rastlamadım. Onun dudakları bana ısmarlama gibi gelirdi. Gözlerimi bağlasalar, teker teker bin kadın öpsem, içlerinden hangisinin Zübeyde olduğunu hemen anlarım.

Zübeyde'nin dudakları çikolata kokardı. Neden biliyor musunuz? O zamanlar şimdiki rujlar mı yoktu, yoksa vardı da biz mi bilmezdik, bilemem. Zübeydem, dudaklarına çikolata ambalâjlarının kırmızı kâğıtlarından sürer, dudaklarını onlarla boyardı. Rengi ona, tadı bana yarardı.

Zübeyde'ler, evin alt katında bizim oturduğumuz odanın karşısındaki odada, babası, annesi, iki kardeşi otururlardı. Evin, yâni odanın kirası fazla geldiği için, başka bir yere taşındılar. Bir daha Zübeyde'mi göremedim. Ama dudaklarının tadı damağımda kaldı. Dudağı dudağıma o kadar uygun başka bir kadın görmedim. Yoo... bir tane daha gördüm. Bakın nasıl oldu?

Bütün hayatımda, haddim olmayarak, bir kere yüksek sosyeteye girebilmiştim. Hem de yüksek sosyetenin en civcivli yerine... Eğer kaynakçılıkta kalsaymışım çok iyi olacakmış. O zaman ben de yüksek sosyeteden biri olacakmışım. Çünkü o zamanki çırak arkadaşlarımın hepsi bir adam oldu. İçlerinde otomobilsizi, apartmansızı yok.

Tersânede bir memur, babamın zihnine girdi:

— Sen bu çocuğu ziyan ediyorsun, bu çocukta cevher var, ille de bunu okut da adam et! diye tutturdu.

Şimdi o adamı bulsam, çiğ çiğ yerim. Bütün çektiklerimin sebebi işte o adamdır. Bende de suç var. Okumuşluğun da en işe yaramazını seçmişim. Felsefeyi bitirdim. Ondan sonra sürün Allah sürün... Gazetelerde musahhihlik yaptım, ticarethanelerde kâtiplik ettim, bir ara Postahane önünde dolma kalem sattım. Boyamadığım boya kalmadı. Sonra da çıkar yolu, yirmi beş yıl geç te olsa, kaynakçı çıraklığına dönmekte buldum.

Bizim usta, yüksek sosyetenin ücüğünden cücüğüne toplantı yeri olan Küçük Yalıdaki bir kulüp binasının kalörifer tamir işini üzerine almıştı. Beş işçi çalışıyorduk. Geceleri de kulüp bahçesindeki lojmanda kalıyorduk. Ben ötedenberi, adını duyup bir türlü kendini göremediğim bu yüksek sosyeteyi merak ederdim. Sanki bu yüksek sosyeteliler üç kulaklı, iki ağızlı, dört gözlü acaip yaratıklarmış gibi gelirdi. Başladım bunları incelemeğe. Geceleri giyinir, kuşanır, kenardan köşeden aralarına karışırdım. Uzak ta durduğum için, hiç biri benim onlara yabancı olduğumu anlamıyordu. Bunların hepsi de birbirinden ilgi çekici insanlardır. Giyinmleri, kuşamları sözleri, konuşmaları, her bir şeyleri bir başka... Kendimi, sırlarını öğrenmek için, bir Bektaşi tekkesine girmiş sanıyordum. Orada gördüklerimden yalnız birini size anlatacağım. Karşı karşıya geldiler mi, çok nâziktirler, birbirlerinin arkasından da söylemedik söz bırakmazlar. Birbirlerini gördüler mi, erkek olsun, kadın olsun, şöyle konuşurlar:

— Aman efendim, o ne cici çanta öyle!. Nereli o çanta?

Bu sorunun karşısındaki kadın kırıtır:

— Parisli efendim, derdi.

— Ne şık iskarpin onlar Hamfendi! İskarpinleriniz nereli?

— Londralı efendim!

İlk zamanlar bir çantanın Parisli, iskarpinlerin Londralı olmasının ne demeğe geldiğini anlayamazdım. Sonra sonra, Parisli çantanın, Paris malı, oradan alınmış demek olduğunu öğrendim. Kim kimi görse ayni şeyleri sorardı.

— Aman Beyefendi, ne hârika kravatınız var. Nereli o kravat?

— Karşil'i. Sizin gömlek te pek hoş. Nereli?

— New-York'lu. Ay bu kol düğmelerinizi ilk görüyorum. Pek güzel şeyler.

— Roma'lıdır efendim.

Bunlar yüksek sosyetenin parolası yerine geeçn lâflardı. Bir insan yüksek sosyeteden mi, değil mi, bu soruşturmalardan, verilen cevaplardan anlaşılırdı.

Kulüpteki kadınlar içinde Tülin adındaki kadını gözüme kestirdim. Ama benim bunda suçum yok. Kısmet kendiliğinden ayağıma geldi. Yoksa yüksek sosyeteden bir varlık için böyle şeyler düşünmek kim, ben kim...

Kulüpte balo verilmişti. Ağustos ayında olduğumuz için, herkes dışarda, kulübün sık ağaçlıklı bahçesindeydi. Ben aydınlığa, ağaçların dallarında asılı renk renk lâmbalara sokulmadan, yüksek sosyete bilgimi az daha ilerletmek için kuytularda dolaşıyor, her ağacın dibinde, her kuytudaki fısıltıları, iniltileri, mırıltıları dinliyordum. Yavaşça deniz kıyısına inerken, bir kavga duydum, bir aile kavgası... Seslerinden Tülin'le kocası olduklarını tanıdım. Kocası Tülin'e çıkışıyordu:

— Ticarî şerefimi, itibarımı, kredimi iki paralık ettin. Beni aldatıyorsun, hiç olmazsa sermayesi benden yüksek birisiyle kandır. Benim yalnız döner sermayemin bir milyondan çok olduğunu biliyorsun. Daha dün iş hayatına atılmış, eline bir kaç yüz bin lira geçince, gözü kararmış bir adamla beni kandırmaya utanmıyor musun?

Tülin, içini çekerek:

— Beni kandırdı, dedi. Beni beş milyon lira sermayem vardı, diye kandırdı.

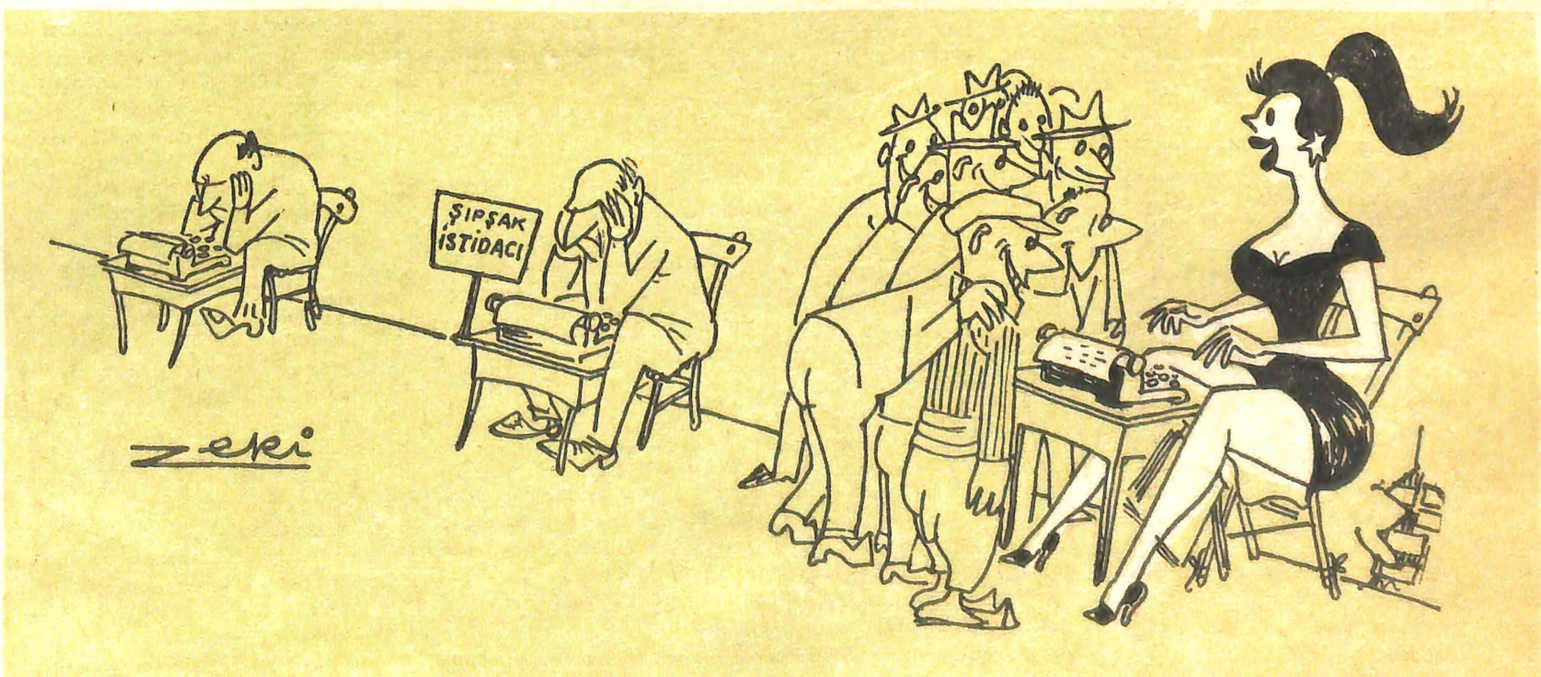

YAZISIZ!.

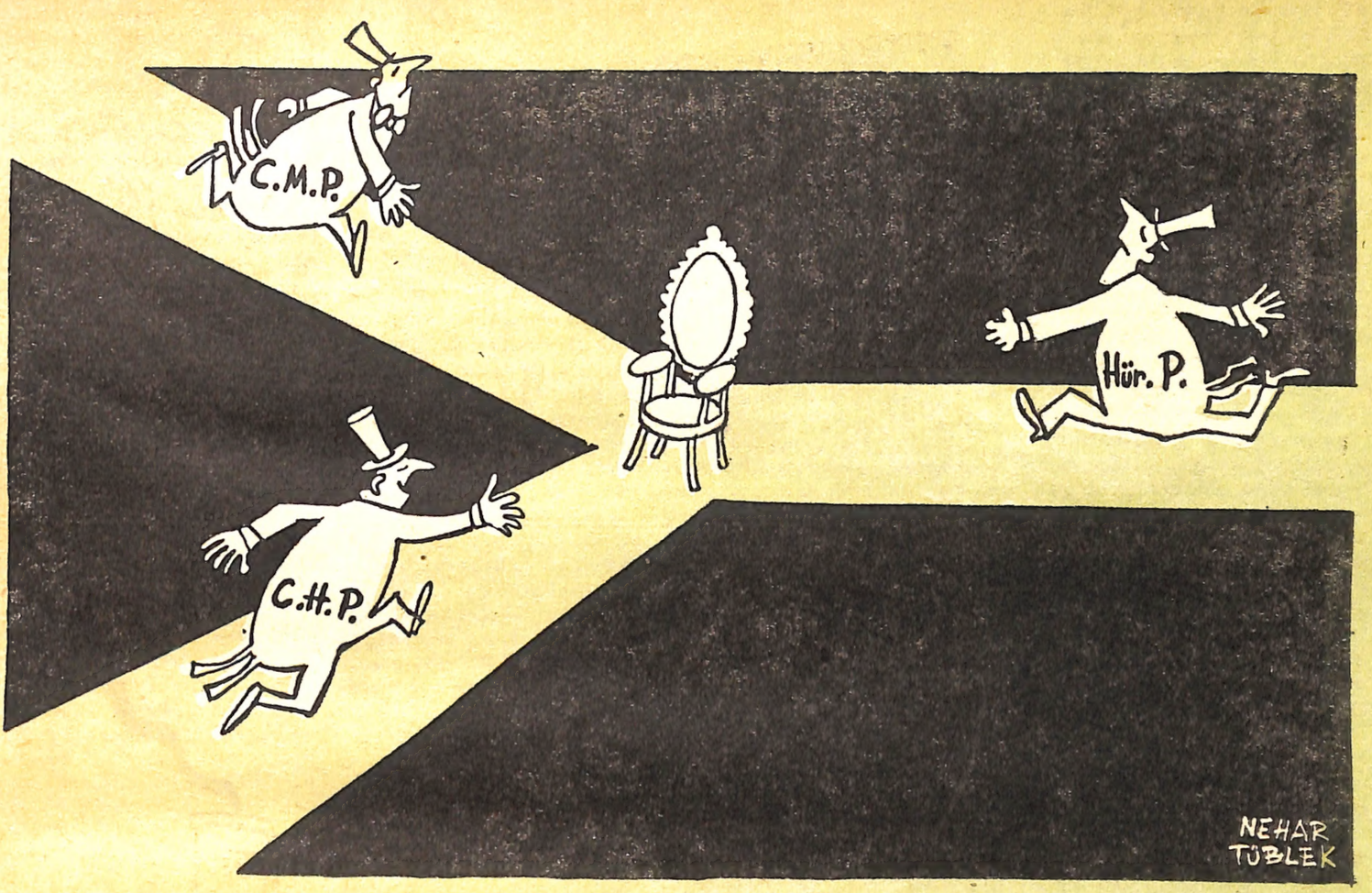

PARTİLER ARASI İŞ BİRLİĞİ!..

— Vay şerefsiz herif vay!.. Dünyada ne ahlâksızlar var be! Sen herkesi kocan gibi sanıyorsun. Zavallı bir kadını, sermayesini yüksek göstererek kandırmaya utnamıyorlar.

Tülin, kandırılmış zavallı bir kadın sesiyle konuştu:

— Beş milyonum var ama, dedi, bana, o şey bey var ya, o da akrabasiymış. Yalnız onu tanımak on milyon eder dedi.

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Tülin:

— Bereket çabuk haber verdin kocacığım, dedi. Yoksa kim bilir daha kaç kere beni kandıracaktı namussuz herif...

Kocası

— Ben yutar mıyım? dedi. Benim gözümden kaçar mı ulan? Hemen çaktım.

— Çok kurnazsın. Ama vallahi kocacığım, o kadar çok kandırmadı.

— İş onun sayısında değil yavrum, duyulmasında. Senin, benden az sermayeli bir adamla beni kandırdığın piyasada duyulursa, herkes beni iflâs ediyor sanır... Bankalar krediyi keser. Ben işte asıl bundan korkuyorum. Yoksa üzer miyim hiç?

Tülin bu sefer kocasına çıkışmaya başladı:

— Ama suç hep senin, dedi.

— Neden?

— Ben herkesin sermayesinin, ticarî itibarının ne kadar olduğunu nereden bileyim? Sen bana, şu şu kadar, bu bu kadar zengindir diye anlatmadın ki...

— Doğru. Bak, şimdi anlatayım, aklında tut...

Kocası, Tülin'e Kulüpte kalanların teker teker ne kadar servetleri olduğunu sayıp dökmeğe başladı. En sonra:

— Ahmet Kabalak var ya, dedi. Herif o kadar zengindir ki, isterse bütün bu Kulüpte kaç kişi varsak, hepimizi gözü kapalı satın alabilir.

— Onu hiç görmedim, tanımıyorum.

— Bir fırsat çıkarsa tanıştırırım. Ahmet Kabalak'ı çok yakından tanımalısın karıcığım.

Yine kısa bir sessizlik oldu.

Sonra, kocası:

— Tülin yavrum, dedi. Sen şimdi oyun salonuna git. Çok yüksek oyna ki, her kes benim iflâs etmediğimi anlasın. Hakkımda, çıkan dedikoduyu başka türlü önleyemeyiz. Yaptığın bu hatâyı tamir etmelisin.

— Peki kocacığım. Hemen tamir ederim.

— Ticarî itibarımın yüksekliğini göstermek için, en aşağı, oyunda on bin lira kaybetmelisin. Anladın mı? Kaybettikten sonra da, hiç bir şey olmamış gibi güler, dans edersin. Hadi karıcığım.

Tülin, kocasından ayrılınca ben de arkasından yürüdüm. Ağaçların arasından geçtim. Birden önüne çıkınca:

— Ay!.. diye küçük bir çığlık attı.

— Korktunuz mu Hamfendi, dedim.

— Aman çok korktum.

— Sizi korkuttuğum için çok müteessirim. Affedersiniz. Zannedersem, bu vesileyle İstanbul'un en güzel kadınıyla tanışmak şerefine nail oluyorum.

Yüksek sosyetenin bu raconlarını orada öğrenmiştim. Bir kadınla tanışır tanışmaz, saçından, kalçasından, topuğuna kadar methedecektim. Kocasının yanında hele methedersen, daha sosyetik (!) bir hareket olurdu. Kadın kocasına «bak ben ne malım anla!», kocası da «bakın, benim ne malım var!» diye koltukları kabarır, şişerlerdi. Tülin:

— İltifat ediyorsunuz efendim, dedi.

— Yooo... Vallâhi iltifat değil, güzelliğiniz herkesin dilinde. Affedersiniz, kendimi tanıtmayı unuttum: Ben Ahmet Kabalak...

Tülin bir sersemledi, sarsıldı:

— Yaaaa... dedi. Demek sizsiniz?

— Evet... Hava ne kadar güzel Hamfendi...

— Evet... Hakikaten. Ben kalabalıktan hiç hoşlanmıyorum.

— Ne kadar birbirimize benziyoruz. Ruhlarımız bir... Çok çabuk anlaşacağımızı ümit ediyorum.

Benim umduğumdan daha çabuk anlaştık. Yirmi dakika bile geçmeden Tülin'in odasındaydık. Benim yüksek sosyeteden olmadığımı anlamasın diye, hep yüksek sisyete dilleri döküyordum:

— Aman Tülin Hamfendi. Çantanız pek şık. Nereli?

— Parisli!

Tülin çantasını atmıştı.

— Kap'ımız fevkalâde güzel, bu kap nereli?

— Londralı!

Tülin kapını da çıkarmıştı.

— Bu harikulâde kostüm nereli?

— Viyanalı!

Tülin üstündekini de çıkarmıştı.

— Ya bu cici iskârpinler nereli?

— Madrit'li!

İskarpinler de çıktı.

— Aman bu hârika kombinezon, nereli bu?

— Beyrut'lu!

— Ya bu çoraplar?

— Onlar da Beyrut'lu.

— Bu korse nereli şekerim?

— Berlin'li!

— Bu sütyenler nereli yavrum?

— Roma'lı.

Dudak dudağa gelince, kendimi kaybettim. Bu dudak, başka dudaktı.

— Ulan, hiç numara yapma, tanıdım! diye bağırdım. Bu dudaklar Kasımpaşa'lı...

Kıkırdadı:

— Ben de seni tanıdım, dedi. Bu öpüş Kasımpaşa öpüşü... Buradaki heriflerin hiç biri böyle öpmesini beceremez.

Kasımpaşa'lı Zübeyde'me, yüksek sosyeteden Tülin etiketiyle kavuşmuştum.

ATEŞ - SİN

VAR MI BANA YAN BAKAN

★ Bakan: BİR ESKİ BAKAN ★

GALATADA, bütün kulağı kesiklerin gece dokuzdan sonra, teker teker düştükleri Yandım Ali'nin kahvesi, bu gece her zamankinden daha kalabalık. İşte, bileğinin hakkına bütün randevu evlerinden haraç yiyen Bahriyeli Nuri. Onun yanında, bir elin de cigara, bir elinde kahve fincanı, gocuğu bir omuzunda, sol kaşının altından dudağının kenarına kadar eski bir bıçak yarası izi görünen Kürt Abo! Bir tamam on sekiz sene yattı, daha yeni çıktı hapisten. Kahve iskemlesine ters oturmuş, bıyıkları kozmatikli, kara yağız delikanlı, en azılılardan Tahtakaleli Rıza'yı bir gece Yüksekkaldırımın alt başından Tepebaşına kadar kovaladı.

Hele şu, sıvalı gömleğinden, kolundaki döğme Denizkızı resmi görünen arabacı Rahmi... İdam altında on dört sene yattı.

Kahvede yirmi yedi müşteri var, hepsi birbirinden azılı, belâlarını arayan kabadayılar. Kimi bir kaç cana kıymış, hapisten yeni çıkmış, kimi vurduğu yerden ses getiren takımından, kimi kelle koltukta canını pazara atmışlardan...

Burası başka yerlere benzemez, ağız dalaşı, kavga, patırtı olmaz. Kimin haddine, hepsi de parlamak için bir kıvılcıma bakıyor. Ama bir de olursa, tam olur, bir kaç leş serilmeden kahve kapanmaz. Yandım Ali'nin kahvesi neler görmüş, neler...

Sokağın başından bir ses duyuldu:

— Haaaayt... Var mı ulan bana yan bakan?

Kahvedeki bütün kulaklar dikildi. Bu ne iş be? Bu kadar kabadayının oturduğu kahvenin sokağında nara atmak ha? Besbelli canına susamış hergele...

Nara bir kaç kere daha duyuldu. İnce, titrek, çatal çatal bir sesti. Sonra narayı patlatan adam kahvenin kapısında görüldü:

— Ulan!. Beni dövecek kabadayı, daha anasının karnından çıkmadı...

Memur kılıklı bir herifti. Kolalı gömlek, boyunbağı, ütülü elbiseler... Üstelik te ufak tefek, sıska, kara kuru ve yaşlı idi.

— Var mı?.. Sıkı mı ulan?.. Bileğimi bükecek erkek göremiyorum ben...

Herif, ölümüne mi susamış ne? Şu kabadayıların bir teki öksürse, herif uçacak. Daha da postasını koyuyor.

Ama ne o? kahvedekilerde çıt yok. Bir tanesi:

— Tanıyor musun bunu? diye yanındakinin kulağına fısıldıyor.

— Yooo... Kodeslerde görmedim, bitirimhanelerde görmedim, kerizde görmedim.

— Ben de hiç görmedim.

Adam kahvedeki masalardan birinin mermerine yumruğunu indirip bağırıyor:

— Beni döğecek adam yoktur ulan bu dünyada?

Vay anasını. Adam bağırdı çağırdı, sonra da çıkıp gitti.

Kahvedekiler konuşmağa başladılar:

— Caket altında adam kısmı belli olmaz.

— Herifin mangal kadar yüreği var be!.

— Analar ne arslanlar doğuruyor imanım!.

Sonra eski hikâyelerden anlatılmağa başlandı. Eskilerden biri:

— Belli olmaz, diyordu. Adamın ufak tefek olduğuna bakmıyacaksın. Böyleleri çetin ceviz gibi olur. Ne yapsan kırılmaz namussuz. Benim gençliğimde, tıpkı bunun gibi, Basri Bey adında, hem de memur biri vardı...

O bitince öbürü başlıyordu:

— Herif elbet bir şeyine güveniyor imanım. Böyle sıska, ihtiyar diye haklarım sanma... Ben bunun gibi birini bilirim, kedi gibi çevikti. Gözümün önünde dört kabadayının elinden bıçaklarını aldı, herifleri o zamanki Yenicami helâlarına kadar kovaladı.

— Bunlar iyi bıçak kullanır. Tabanca ile üstüne gidemezsin...

Memur kılıklı bu ihtiyardan bütün kabadayılar sinmişti. Herifin bir hüneri vardı ki, durup dururken İstanbulun en kalbur üstü kabadayılarına postasını koyuyordu.

Arabacı Rahmi, ne olursa olsun, bu raconu kendine yediremedi. Ertesi gece yine o nâra duyuldu. İhtiyar, sallana sallana kahveden girdi. Bir kaç kere:

— Bana fiske vuracak adam daha dünyaya gelmedi!.

Gibilerden bağırdı, çağırdı. Arabacı Rahmi, şu herife bir görüneyim diye düşündü ama, ne olur ne olmaz, bu kadar omuzdaşın arasında bozulabilirdi.

Adamın arkasından o da çıktı. Adam önde sallana sallana, o duvar senin, bu duvar benim yürüyordu. Arabacı Rahmi,

— Sıksam suyunu çıkarırım! diye düşündü.

Ama belli olmaz ki... Ne olursa

○

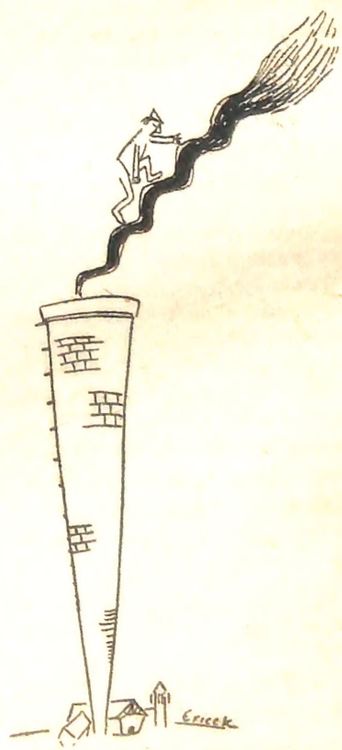

YAZISIZ!

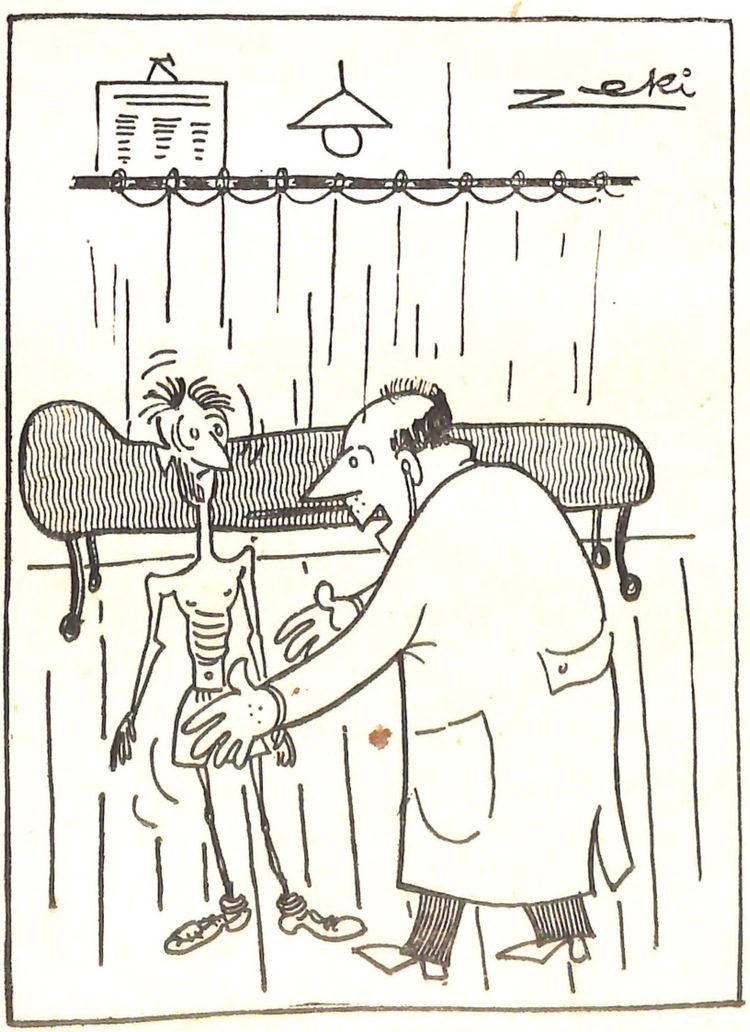

— Doktorcuğum, biraz toplanabilir miyim?
— Yook, ben toplanma işine karışmam, onu Vali Beye sor!.

olsun, ucunda ölüm olsa bile, şu adamla çarpışacaktı. Başka şey değil, merak... Merak ediyordu. Gösteriş yoktu ama, çok mu, demir gibi mi kuvvetli idi? Yoksa kedi gibi çevik miydi?

Tabancasına, bıçağına mı güveniyordu? Delik deşik te olsa, Arabacı Rahmi, bunu anlıyacaktı. Yalnız bu çarpışma, kimsenin görmediği bir yerde olsun istiyordu. Kabadayılar arasında bozulmak, hele böyle sıska bir ihtiyarın karşısında kesilmek, ölümden beterdi...

Öndeki adam, karanlık bir sokağa saptı. İn cin yoktu. Arabacı Rahmi, kan akıtmağa aleta, sivri ucu mantarlı Bursa bıçağını yokladı. Herifi şöyle bir hafiften hacamat edecekti. Öyle arkadan, kancıkçasına değil, karşı karşıya... Bir de tabancasını yokladı. O da tamam... İhtiyar tin tin önünden gidiyordu. Arabacı Rahmi yaklaştı. Hayır... Basbayağı korkuyordu ihtiyardan. Belli ki eski bir kurt... İster misin, herif dönüp te iki tane yapıştırsın, Rahmi mevlâsını şaşırsın... Daha karanlık bir sokağa girdiler. Rahmi üç buçuk atmaya başladı. Şimdiye kadar yaraladıkları sayısızdı. Hem hepsi de adı söylenir takımından.

Adam bir hamamın kapısından girdi. Arabacı Rahmi de arkasından. Adam soyundu, Rahmi de soyundu. Adam içeri girdi, Rahmi de... Ya ölüm, ya kalım, bu işi bu gece bitirmeli, meraktan kurtulmalıydı.

Vakit geç olduğu için, koskoca hamamda, ikisinden başka kimsecikler yoktu. Rahmi:

— Tam yeri, dedi içinden, herif çırçıplak... Peştemalın altında da bıçağı yok ya bunun.

Adamın yanındaki kurnaya oturdu. Yoktan hır çıkarmak istiyordu.

— Bana bak moruk, dedi. Üstüme pis suları sıçratıyorsun.

Adam:

— Affedersiniz! dedi.

Başka bir kurnaya geçti.

— Çirkef suların buraya geliyor be...

— Peki kardeşim, peki... Başka yere giderim...

Rahmi çıkışıyordu ama, herifin yumuşaklığından da büsbütün kor kuyordu. Çünkü eski kabadayıların çok yumuşak, çok efendi adamlar olduklarını duymuştu. Sabrederler ederler, bir de kızdılar mı, artık oralardan kaç, durma.

— İhtiyar, hamam tasını kurnaya vurup durma, başım şişti.

— Haklısın kardeşim başüstüne!..

Vay anasını, ne herifti be... Arabacı Rahmi, adamın kurnasına gitti:

— Kalk ulan buradan. Burada ben yıkanacağım...

— Başüstüne. Ben başka yerde de yıkanırım. Buyurun!

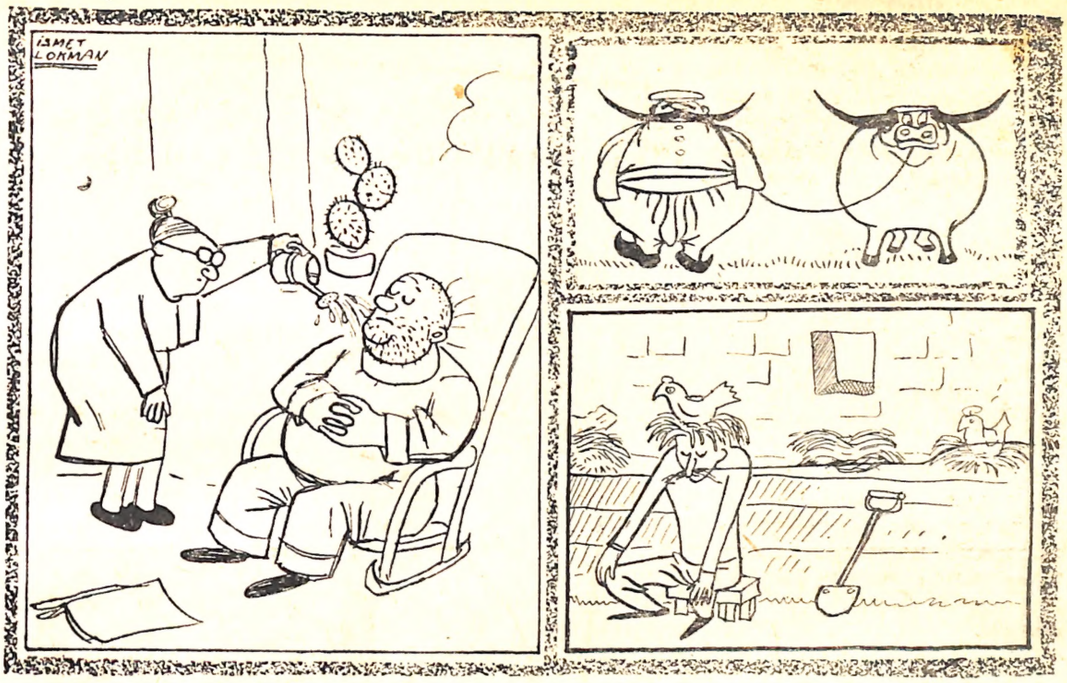

YAZISIZLAR!

Rahmi gittikçe sesini yükseltiyordu:

— Len, itoğlu it, suları döküp durma, bana su kalmıyor.

— Peki kardeşim, sen yıkan, ben sonra da yıkansam olur.

Arabacı Rahmi çatlayacak. Herif kavgaya çanak tutmuyor ki, haklasın.

— Çık lan dışarı!. Çık... Hassiii. Ben hamamda yalnız başıma yıkanacağım...

— Kızma kardeşim, kızma... Güle güle yıkan. Hadi ben çıkıyorum.

Herif ıslak peştemallarını toplayıp çıkarken, Rahmi, koluna yapıştı

— Ulan, ben senin izzetli, saadetli, gelmişini, geçmişini, kızını, kısrağını, ebeni, bebeni, kundaktakini, eşiktekini, beşiktekini...

Boynu bükük ihtiyar:

— Pek âlâ arslanım, pek âlâ... dedi, senin canın sağ olsun. Tabiî yaparsın.

— Ulan, dedi, sen değil misin iki akşamdır bizim kahveye gelip te, beni dövecek adam daha anasından çıkmadı, diye bağıran?

— Evet, benim...

— Hani seni dövecek adam yoktu... Karşımda gık diyemedin.

İhtiyar:

— E peki, döğdün mü evlâdım, dedi, döğebildin mi?

İhtiyar nalınları tıkırdatarak dışarı çıktı. Arabacı Rahmi arkasından baka kaldı.

Tarla açmak için köylüler orman yakıyor. — Gazeteler —

— Cigaranı burada içip ziyan edeceğine, git, ormanda iç te, köye bir faydan dokunsun be!..

AHDİM VAR!

Sacit, nişanlısına yavaşça:

— Sakın nişanlandığımızı kimseye söyle e mi Nesrinciğim.

Genç kız, biraz durakladıktan sonra:

— Kimseye söylemem ama, bir ahdim var. Füsüna söyliyeceğim, söyliyeceğim ki çatlasın...

— Neden?

— Neden mi? Bana geçen gün: «Seni alacak bir sersem bulamazsın!» demişti de...

NE TEESSÜR!

Rıhtımın kenarında karısiyle beraber yürürken, nasılsa ayağı bir yere takılan erkek, denize düşüp boğulur. Karısı ağlamaya başlar. Halk toplanır. Vak'aya şahit olanlardan yaşlı bir zat, kadıncağızı bir kaç sözle teselli eder:

— Ne çare, efendim, kader böyle imiş, der. Müteessir olmamak kabil değil ama, elden de bir şey gelmez!.

Kadın, göz yaşlarını silerek cevap verir:

— Bilseniz ne kadar mütessirim... Rahmetli ile beraber Beyoğluna manto almaya gidiyorduk!

BEKLENEN NİŞANLI

Naci, nişanlısının ziyaretine gider. Evin kapısında on yaşındaki müstakbel kayınbiradere tesadüf eder:

— Oooo, benim koca arslanım, ben yine ablanı görmeğe geldim.

Küçük çocuk başını sallar:

— Zaten sizi bekliyorduk enişte. Ablam geleceğinizi biliyordu.

Naci, sevincinden yerinde duramıyordu. Çocuğun avucuna bir lira sıkıştırarak:

— Beklediğini nereden anladın? Diye sordu. Çocuk:

— Şey... Ablam demin sinemaya giderken, «Aman çabuk kaçayım, şimdi nerede ise damlar..» demişti de....

REKLÂM

Dünya yüzünde bir de reklâm endüstrisi kuran Amerikalı'lardan şimdi öğreniyoruz ki, İsâ Peygamber, dünyanın en büyük reklâmcısıymış. Amerikalı'lar, reklâm için İsâ'dan, İncil'den bile yararlanıyorlar.

Hollywood'un en yaşlı rejisörü Cecil B. De Mille, bilindiği gibi, çevirdiği filmlerin çoğunun konusunu İncil'den alır. Yaşlı rejisöre, bunun sebebini soruyorlar. Şu karşılığı veriyor:

«— İki bin yıllık reklâmın boşa gitmesine gönlüm razı olmuyor.»

Amerikalı işte budur. Süleyman Nazif «kinim, dinimdir» demiş. Amerikalı da «dinim, reklâmdır» diyor. Reklâm için, babası ölse dinlemez. Hattâ ondan bile, nasıl reklâm yaparım da işe yarar? diye düşünür.

ÇALINAN BUSE!

Koca, başını salladı:

— Dedikleri kadar varmış. Hırsızlığın sonu çok fenadır.

Karısı atıldı:

— Bunu da aklına kim getirdi şimdi?

— On sene evvel senden çaldığım büseyi hatırladım da!.

HAYIR!

Ayhan, arkadaşına anlatıyordu:

— Dün Sevim'le, sinemaya gittik, dönüşte evine dâvet etti. Annesi misafirliğe gitmiş, yalnız oturduk. Bana ne söyledi biliyor musun?

Arkadaşı cevap verdi:

— Hayır!..

— Demek biliyorsun..

RANDEVU EVİNDE YAKALANAN BİR KADIN: «BEN BU

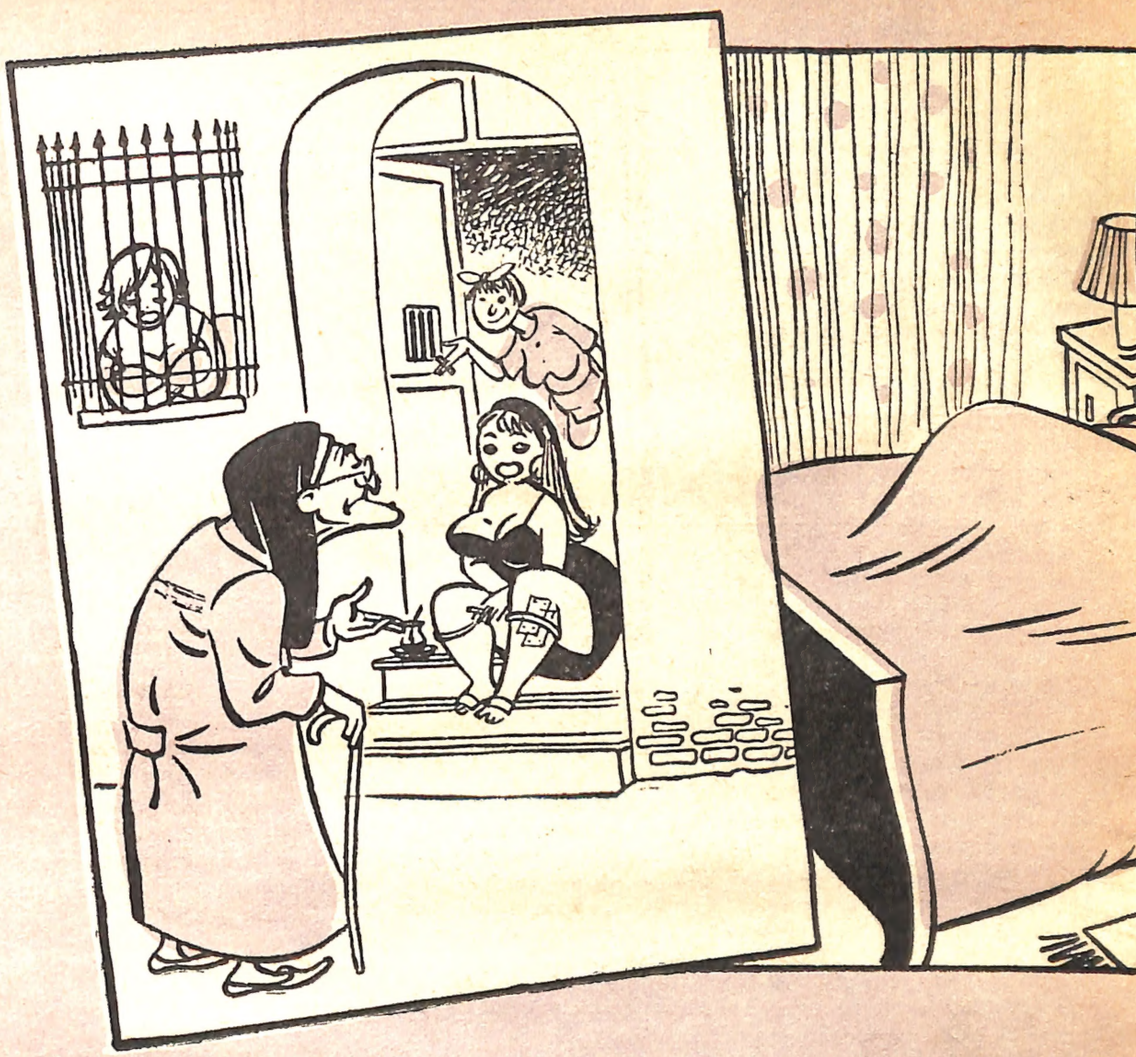

— Kuzum kızım romatizma tedavisi burada mı yapılıyor!..

— Ne uyuyorsun herif?

AĞLAMA YAVRUM

Şakacı olduğu kadar iyi kalbli ve hassas bir hâkimdi. Hırsızlık suçiyle sanık birisini isticvap ediyordu:

— Daha evvel hiç hapse girmedin mi?

Suçlu, büyük bir teessür içinde hüngür hüngür ağlamaya başladı:

— Hayır efendim, hiç hapse girmedim...

Hâkim, ayni teessürle:

— Ağlama yavrum, ağlama... Oraya gireceksin... dedi.

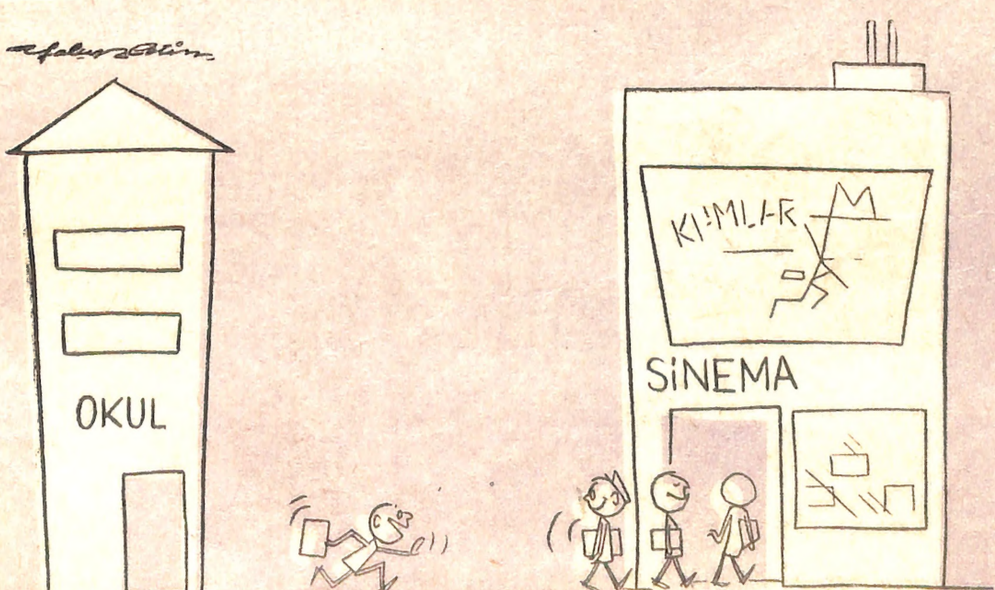

(EKİM) AYI!

Mişon

Mişon, ne zaman başı derde se, samimi arkadaşı ve sırdaşı lamon'a koşardı.

O gün de, telâş ve heyecan i de Salamon'un yazıhanesine mişti. Salamon, sitemli bir ta la:

— Nerelerdesin, sen boşuna mezsin? Bir şey mi uldu yene

Mişon, başını salladı:

— Sorma... Başıma neler di, neler yeçen yün bizim baka eve bir erkek arkadaşini tirdi... Bana da, haydi mutbah bize piliç kizartmasi yap, d

Salamon, sözünü kesti:

— Demek o sevgilisiylan rup eyleniyor. Sen de mubaht çilik yopiyorsun ha!..

MATİZMALARIM İÇİN YAPIYORUM » DEDİ.... (Gazeteler)

romatizmalarım tuttu diyorum!..

— Doktor bey, küçük hanım çabuk sizi istiyor, romatizmaları tuttu!..

ÇOK LÂZIM

Filipinler'in Palavan eyâletinin Balabac şehrinde bir ilâç bulunmuş: Aşk iksiri dedikleri bu ilâcı iki insan içti mi, hemen birbirlerine âşık oluyorlarmış. Hattâ birbirini hiç tanımayan iki insan, bu iksiri içse, birbirlerinin hasretinden duramıyor, dağ bayır aşıp birbirlerine kavuşuyorlarmış. Denemesini yapmışlar, kanlı bıçaklı can düşmanları bile aşk iksirinden içince, can ciğer kuzu sarması oluyormuş.

Böyle bir aşk iksiri bulunmuş ta, daha ne diye duruyoruz? Hemen bir kaç varil getirtip, bizim partilerin liderlerine bardak bardak içirelim. Başka da çaremiz kalmadı.

MERAK ETMEYİN

Anne, kızını gezmeğe götürmeğe gelen nişanlısına:

— Dinle evlâdım, sakın geç kalmayın, bu gece kızımın eve erken dönmesi lâzım da.

Dedi. Delikanlı teminat verdi:

— Merak etmeyin, bir yere gidecekseniz, siz gidin.. Biz burada yalnız kalabiliriz.

TEHDİT!

Doktor, hastasını iyice muayene ettikten sonra:

— Siz çapkınlığı bırakmazsanız bir haftaya kalmaz, ölüp gidersiniz..

Hasta, hayretle:

— Fakat siz bana bir ay evvel sıhhatimin yerinde olduğunu söylemiştiniz.

Doktor:

— O zaman nişanlımın peşinde koştuğunuzu bilmiyordum da..

MEVKİİNE GÖRE...

Sık, sık Avrupa seyahatine çıkan sosyetemizin güzelliğiyle maruf bir kadını, bir İtalyan vapriyle İngiltere'ye gidiyordu. O sabah kamarota çıkıştı:

— Bu ne rezalet, bu ne saygısızlık, dün akşam bir tayfayı beni anahtar deliğinden gözetlerken suçüstü yakaladım..

Kamarot, istifini bozmadan:

— Tabii, dedi. Siz üçüncü mevki ile seyahat ediyorsunuz, sizi kaptan gözetliyecek değil ya...

Derdi!

— Evet dostum.. Dün de başka birisini yetirdi. Bana, bize patlıcan uturtması hazirlâ! dedi.

Salamon, kaşlarını çattı:

— A... Bu senin kari da işi azitti doğrusu.

— Buyün de bana telefon etti, başka bir erkek arkadaşiylan yecekmiş, onlara mayonezli balik hazırlayacakmişim..

Salamon suratını ekşitti:

— İş çatallaşti desena!

— Öyle Salamoncuğum öyle. Onun için sana danişmaya yeldim ya!. Senden başka bana akil verecek kimsem var mi?.. Aman beni bu müşkilden kurtar, söyle şu mayonezli balik nasıl pişirilir?

YURDA, AZ KULLANILMIŞ KAYDI İLE YENİ OTOMOBİLLER GELİYOR — Gazeteler —

— İşte Amerika'dan getirttiğim kullanılmış otomobil!..

— Yolgeçen hanı demişler buna, kimi gelir, kimi gider!. — İtalyan —

YAZISIZ!

— Fransız —

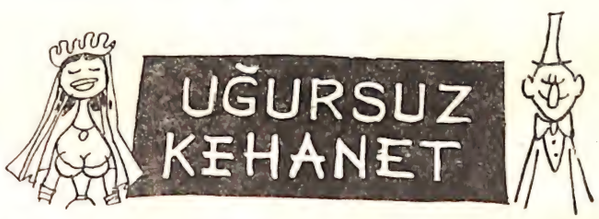

GÜNÜN birinde Ernest Méringuet eski dostu Sylverstre Tauin'e:

— Haberin var mı? dedi. Ben evlenmeyi iyice aklıma koydum.

Taupin omuz silkti ama, sonra kendini topladı:

— İşin mi yok yahu, diye itiraz etti. Yoksa aldatılmağa mı ahdettin?

— Ne münasebet canım. Allah göstermesin. Yâni sence, her evli erkek buna mı mahkûm?

— Son istatistiklere bakılırsa, yüzde doksan iki buçuk böyle. Eh, sen de kendini bu felâketten kurtulmuş olan yüzde yediler arasında sayamazsın elbet...

Siz gelin de, insanların, hoşlarına gittiği için akıllarına koydukları sersemliği yapmaktan mennedin bakalım! Aradan biraz zaman geçince Ernest, Sylvestre'e gayet hoş bir genç kız takdim etti:

— Matmazel Solange Papillon, nişanlım; dedi.

Taupin, ne dediği pek anlaşılmadan, bazı iltifat sözleri geveliyerek eğildi. Lâkin güzel kızın onda hasıl ettiği tesir, öyle pek müsbet değildi; ilk bakışta anlaşılıyordu. Gerçekten de ertesi gün Méringuet gelip, nişanlısını nasıl bulduğunu sorunca:

— Tabiî seni aldatacak, diye cevap verdi. Buna hiç şüphen olmasın.

Hani o kadar eski arkadaş olmasalar, bu derece selâmünaleyküm Kör Kadı kabilinden konuşamazdı. Ve Méringuet'nin aklı başından gitti:

— Hâlâ mı bu fikirdesin? diye kükredi. Şu zavallı Solange için böyle düşünmek hakkını nereden buluyorsun? Tanıyor musun kızı?

— Yoooo, ne münasebet.

— E, o halde?

— O haldesi filânı yok. İçime öyle doğuyor. Hem, benim içime doğdu mu bir kere, hiç mi hiç yanılmam...

Bunları söyledikten sonra, Méringuet'nin asık suratını görünce, ilâve etmek zorunda kaldı:

— Senin iyiliğin için söylüyorum yahu, anlamıyor musun? Sen gene bildiğini oku, bana ne... Herkes hareketinde serbesttir tabiî... Yalnız, sonunda söylemediydi deme!

Kellim kellim lâ yenfa'... Yâni ne söylesen faydası yok. Bir kaç hafta sonra Méringuet, Solange'la evlendi. Sylvestre Taupin haberi aldığı zaman alaylı alaylı gülümsedi. Kadın milletinin yakın bir istikbâlde kurbanı olacak eski dostunu ibretle süzdü.

Evlenme töreni, beylik cilvelerin hepsi yerli yerine getirilmek

Hasta — Aman dikkat edin, dikişler siyah iplikle olsun...

— İtalyan —

Muhittin Etingü

Erkek — Güzelliğinize kıymet biçemiyorum...
— İhtikâr yapıyorsunuz!..

— Niçin denize girmiyorsun, sudan kaçılır mı?
— Sulardan kaçıyorum!

suretiyle, kutlandı ve tamamlandı. Arkadaşlarının alaylı imâlariyle takibedilerek, Méringuet, gerdeğe girdi. Yalnız, balayı, felâket habercisi Sylvestre'in tahminlerinin oksine, âdet olan zamandan birkaç hafta da fazla sürdü. Herkes Solange - Ernest çiftinde mükemmel bir aile görüyor ve hele ebediyyen birbirlerini aldatmıya cak larına min tarafillâh emin bulunuyordu.

Buna rağmen Taupin, fikrinde ayak diremişti. Aile hayatının saadetiyle övünen Méringuet'yi, işte bu sebeple azıcık tasayla dinliyordu.

— Karının şu dakikaya kadar evlilik vazifelerinden hiçbirini ihmâl etmeyişine ben de memnunum. Ama sabret birader. Maalesef korktuğun âkıbet gelip çatacak...

— Demek hâlâ bıraktığım yerde otulyorsun? Sence ne zaman olacak bu iş?

— Bilmem. Eşref saat ne vakitse... Bakarsın bir kaç seneye kadar, yahut birkaç ay sonra karın seni aldatıvermiş... Solange'in aşka karşı ne zaman zaafı başlarsa...

— Onun zaten aşka zaafı var oğlum. Her akşam bu zaafını belli ediyor...

Ne söyleseniz nafile. Uğursuz herif Nuh diyor da Peygamber demiyor. Neymiş? Kadın ruhu üzerinde esaslı tecrübeleri varmış. Önünde sonunda karısı Ernest'i aldatacakmış!

Bu arada günler geçiyordu. Mme Méringuet'nin faziletinden şüphe getirecek hiç bir hâdise de olmuyordu. Seyahate çıktıkça kocası, denemek için onu yalnız bırakıyor, uzaktan gözetliyor, ama hiçbir yolsuzluğunu yakalıyamıyordu.

Beri yandan, bunları duydukça Taupin, rekoru kırılmış şampiyon gibi, karalar bağlamaktaydı. Nihayet o da kendisinden şüphe etmeğe başlamıştı. Lâkin bu böyle devam edemezdi. Netekim etmedi de. Hakkındaki fikirlerini değiştirdiği için, Taupin'den yana pek hoşlanmıyan Solange'la alttan alta barıştılar. Kadın, kocasının eski arkadaşını, soğuk harple tepelemişti.

Bundan en çok sevinen, Méringuet'ydi. Arkadaşının haksızlığını anlaması, bir yandan da karısının faziletini gösteriyordu. Nasıl memnun olmasındı? Şu sevinç ve saadet ne kısa ömürlüdür! İşte tam o sırada, Méringuet'nin başına hiç beklemediği, hiç ummadığı, bambaşka bir felâket geliverdi. Damdan düşercesine, tepeden inme bir felâket...

İşinden, beylik usul, vakitsiz döndüğü bir gün, karısını, en eski arkadaşiyle kendi yatağında yakaladı. Taupin küstahı, kapıyı şaşırdım, kötü niyetim filân yoktu diyecek yerde, ne dese beğenirsiniz? Méringuet'yi suçlu çıkardı:

— Ne kızıyorsun be? dedi. Ben sana haber vermedim miydi? Benim içime doğdu mu bir kere, hiç mi hiç yanılmam!.

— Bernard Gervaise —

BAYRAK YARIŞI!

— İtalyan —

HİKÂYE

ŞÜKRAN HİSSİ

SAYET hikâyeme sadece Şükran adını koysaydım, belki de hemen Şükran Özer aklınıza gelir ve işler sarpa sarardı. Halbuki bu hikâyedeki vaka kahramanının adı da Şükran... Yahut ben öyle diyorum, asıl ismini mas kelemek için...

Şükran'ı size tasvir etmeli miyim? Hayır. Çünkü, öbür hikâyelerimdeki gibi, onu da köpür köpür sarı saçlariyle, alev alev tutuşan dudaklariyle anlatmağa kalksam, az çok bu vasıflara sahip bütün Şükranlar kendilerinden bahsettiğimi zannederler. Onlar zannetmese bile, siz okuyucularım, daha önce zihninizde canlandırdığınız kadın tiplerine benzetirsiniz...

Halbuki Şükran, hiçbir kadına benzemiyecek, benzetilemiyecek kadar güzeldir. Hem güzeldir, hem de bir büroda daktilodur. Bunun ne demek olduğunu kolayca tahmin edersiniz. Eşsiz güzellik, daktiloluk, büro... Bunun arkasından pek tabiî olarak başta patron, daha sonra da diğer şefler olmak üzere, bir alay erkek kalabalığı... Mart kedileri gibi, her fırsatta inleyen erkekler...

Sahiden de, Şükran, çalıştığı büroya girmez mi, geçtiği her masanın arkasından ya bir iç çekmesi, ya farkına varılmadan alınan derin bir nefes, hattâ bazan âdeta bir inilti duyulur ve bu gayet tabiî telâkki edilir. Hattâ güzel Şükran da bu seslere alışmıştır. Bir gün işinin başına gelirken meselâ altıncı masadan çıkması âdet olmuş ses duyulmazsa, Şükran o arkadaşının ya iş başında olmadığını, yahut rahatsız, hiddetli, veya keyifsiz olduğunu anlar...

Doğrusu kızın giyimine, kuşamına da diyecek yoktur. Şimdi her şeyler biraz ucuzladı da, bu tarz giyim kuşam, nisbeten kolaylaştı. Ama Şükran, elâlemin alabildiğine kazıklandığı devirlede de bir daktilonun temin edemiyeceği kadar şık giyinirdi. Çünkü hiç bir ticarethane onu kazıklayamaz, ona öteberi hediye edenleri kazıklardı.

Şükran, Maçka'da gayet lüks bir apartımanda otururdu. Bir gün, bir mektuba verilecek cevabı dikte etmek üzere, patronu kendisini yanına çağırdığı ve emirlerini bildirdiği zaman, Şükran, ona yavaşça:

— Ne olur, dedi. Bu Cumratesi akşamı yemeğe bize teşrif etseniz... Tenezzül ederseniz, size burada söyliyemiyeceğim şeyleri duyacaksınız...

Patron, Necip diyelim, evliydi. Şükran'ın farkındaydı ve hasretini çekiyordu. Bu dâvetin sebebi ne olursa olsun, oyniyarak kabul ederdi. Ama, memnun ve ciddî bir yüzle kabul etmek daha işine geldi:

— Olur Şükran, dedi, gelirim. Adresini biliyorum zaten. Çok teşekkür ederim, memnun oldum doğrusu, beni hatırladığına...

Necip, pek belli etmedi ama, içinden adamakıllı niyetlendi. Hiç olmazsa şöyle düşünmekte hakkı vardı :Kızın besbelli ya büyücek bir maaş zammına, veya buna benzer maddî bir şeye ihtiyacı var. Tabiî bunu iş başında bana söyliyemez. Eh, kendisine ötedenberi biliyor ki, bayılıyorum. Bu fedakârlığa mukabil elbet o da bazı fedakârlıklarla mukabeleyi göze alınıştır. Yaşasın Şükran...»

Bunun için, patron, Cumartesiyi iple çekti. Arabasına atladığı gibi, sekiz buçukta, Şükran'lara damladı. Yemeği, küçük bir odada, başbaşa yediler. Patron, kurnazlığa getirip, Şükran'a biraz fazlaca içirmeyi becerdi. Sonuna doğru:

— E, dedi, söyle bakalım, neymiş o bana anlatacağın mühim şeyler? Meraktan öldürecek misin beni yoksa Şükran?

— Necip Bey, diye başladı Şükran...

— Bırak şu Bey lâfını... Şimdi burada patronluk filân yok. Dünyanın en güzel kızı ile ona hayran bir adam var. İşte bu kadar...

— Beyefendi, söyliyeceklerim, belki de aslında o kadar mühim değil. Ama yalnız beni de ilgilendirmiyor. Daha doğrusu biz, buna birlikte karar verdik... Onun için...

Necip, onun sözünü kesti:

— Biz de kim oluyormuş? Benim için yalnız sen varsın Şükran. Bunu anlamıyor musun hâlâ yoksa?

AKILLI KADINLAR GÜÇ KOCA BULUYOR... — Gazeteler —

— Aptalın biri kardeş, her ay bir nişanlı buluyor!..

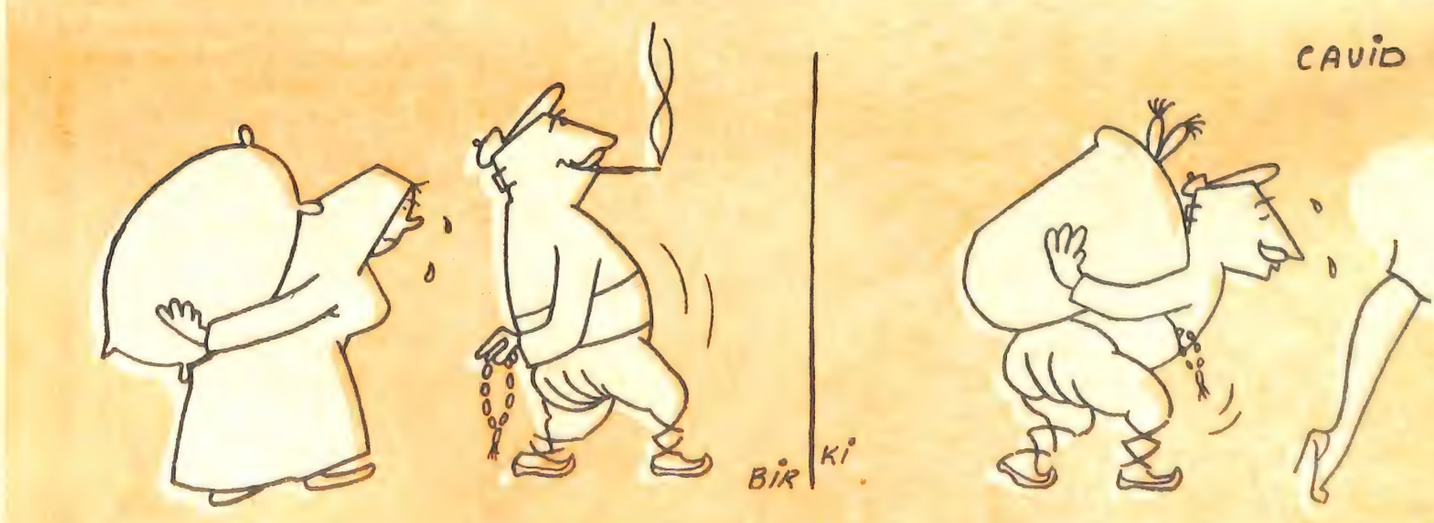

Köyden indim şehire!..

Şükran, işin sarpa saracağını anlamıştı, çoktan. Necip'in gözleri kaymış, sesi boğuklaşmıştı... Her halinden ihtiras fışkırıyordu. Böyle erkeklerin ne kadar tehlikeli olabildiğini, Şükran tecrübesiyle anlamıştı. Hemen yerinden kalktı:

— Yemekte, dedi, bu dekor içinde size söylemeğe hakkım yok. Ne de olsa yalnız benim fikrim değil... Daha rahat ettiğimiz vakit, içerde söylerim... Siz de gelin lûtfen içeri... Ben gidip hazırlanayım...

Kim olsa bu sözlerdeki açık vaadi anlar, değil mi ya? Necip de, iyice sarhoş olmasına rağmen, bunu anlamıyacak kadar aptal değildi. Şükran'ın hazırlanabilmesi için biraz vakit bıraktı. Sonra, birdenbire öbür odanın kapısını açtı ve girdi.

Necip'in ilk şaşkınlığı hayli büyük oldu, çünkü büronun dört şefi de, sessiz, sadasız içerideydiler. Şükran ayakta:

— Bunu size dairede söyliyemezdik. Bu akşam bende toplanmağa karar vermiştik. Sizin idarenizden ne derece memnun olduğumuzu, size karşı şükran hislerimizi anlatmak işini arkadaşlar bana havale ettiler, diyordu. Fakat...

Fakat zavallı Necip de, Şükran'ın yokluğundan faydalanarak kendi hesabına hazırlığını tamam lamış, memurlarının yanına yarı soyunmuş bir halde girivermişti!

— Hikâyeci —

●

YAMAN KADIN..

Koca, gece eve döndüğü zaman yatağında yabancı bir adamın yattığını görmüştü. Daha ağzını açmadan, karısı çıkıştı:

— Seni çapkın, sarhoş herif seni... Bu saatlere kadar hangi aşiftenin yanında idin?.

Koca, bu sözleri duyamamazlığa gelerek sordu:

— Söyle, bu yabancı adamın işi ne burada?

Kadın, lâfını kesti:

— Yooo... Rica ederim, mevzuu değiştirme....

●

ZAMANE!..

Okula geç gelmişti. Öğretmeni bunun sebebini sordu.

Çetin, ellerini oğuşturarak:

— Efendim, ayakkabılarım yeni, hava da yağışlı, bir adım atınca ayağım kayıyor, iki adım geri gidiyordum. Dört adım atınca, altı adım geriye gidiyordum.. İşte..

Öğretmen, sözünü kesti:

— O halde, buraya nasıl gelebildin?

Yaramaz Çetin, hemen cevabı yapıştırdı:

— Arka arkaya geldim efendim!

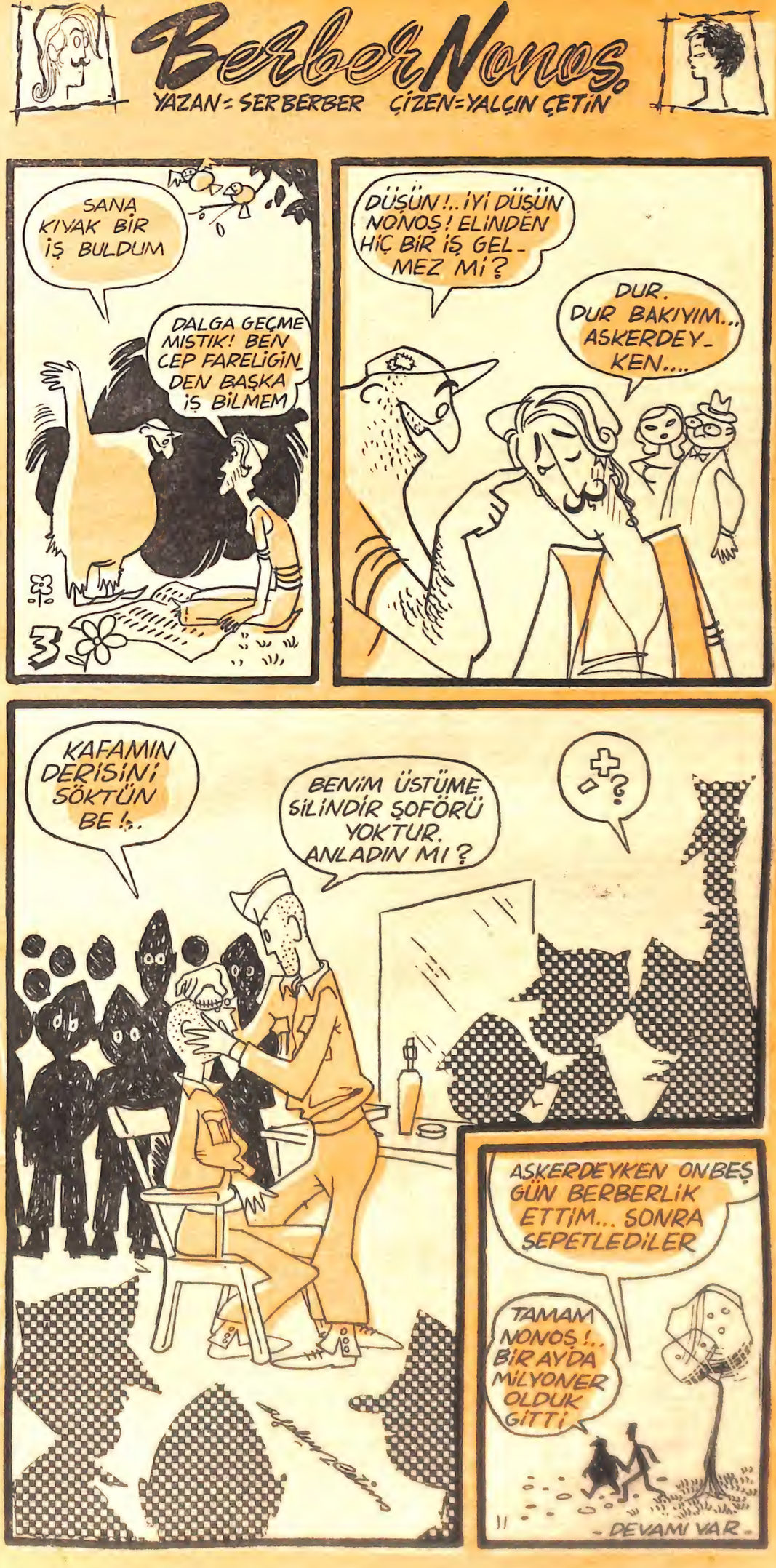

ERKEK SABAHAT

★ AKBABANIN MİZAHİ ROMANI: 37 ★

Ama her şeyden önce hâkim teminatı ve çift meclisle, bağımsız bir üniversite. Bunlar olmadıkça... Öööö...

Şaban Beyi olduğu yere bıraktım, yürüdüm. O hâlâ bir şeyler söyleniyordu:

— Bu memleket... Ancak... her vatandaşa bir çift papuç ve... bol bol grev hürriyeti...

Sarhoşlukta, benim de onlardan kalır yerim yoktu. Eve nasıl gidip, nasıl yatağa girdiğimi hatırlıyamıyorum. Uyandığım zaman vakit akşam oluyordu. Ali baş ucumdaydı. Gözleri fal taşı gibi açılmış bana bakıyordu. Demek dün gece eve gelmişti.

— Sana ne oldu? diye sordu.

— Hiç, dedim, ne olacak bana? Hiç bir şey olmadı.

— Dün gece sorhoştun.

— Her gece sen sarhoş olacak değilsin ya...

Ali kızgındı,

— İnsan içer ama, ağzına içer, burnuna değil, dedi.

— Ne olmuş? Ne yapmışım?

— Daha ne yapacaksın? Senin bağırmandan, çağırmandan, bütün ev uyandı. Yalnız ev uyansa yeter. Bütün sokak yağa kalktı, hep buraya toplandılar.

— Neden?

— Bir de soruyorsun? Neden olduğunu bilmiyor musun?

— Yooo... Ben hiç bir şey hatırlamıyorum.

— Sabaha kadar «Hürriyet, hürriyeeeeet!..» diye bağırdın, tepindin durdun. Bütün mahalleli ayağa kalktı. Sabaha kadar nutuk çektin, durdun. Yok bu memlekete önce anayasa mahkemesi lâzımmış, yok ondan da evvel halk yerlere tükürmemesini, sokağa çöp atmamasını öğrenmeliymiş.

— Hiç birini hatırlamıyorum.

— Hatırlasan, öğle ağzını bozar mısın? Peki, bu anayasa mahkemesi dediğin şey de ne?

Bilmem, demeği kendime yediremedim. Böyle yüksek lâflar ettiğim için, Ali'nin gözünde itibarımın arttığını anlıyordum,

— Anayasa mahkemesi demek, yani... Meselâ, birisini anasıyla arası açıldı. O zaman... Nasıl anlatayım sana, anlamazsın ki...

— Sen delirdin mi be?

— Yoo... Dün gece ben siaysi hayata atıldım.

— Atıldın ama, başımız da belâya giriyordu. Ev sahibi, ben evimde böyle rezâlet istemem, diye tutturdu. Şimdiye kadar benim evim, randevuculuktan dört defa kapandı ama, çok şükür siyaset miyaset karıştırmadım, dedi. Sonra polislere de haber vermişler. Bir polis zabıt tutmaya kalktı. Ben, yahu görüyorsunuz uykuda sayıklıyor işte, dedim. Polis, şimdi hep böyle yapıyorlar, dedi. Moda oldu, dedi. Açık açık konuşamayınca, numaradan uyurmuş gibi yapıp, yahut sarhoşluğa getirip ver yansın ediyorlar, dedi. Sayıklıyorsa, içinden sayıklasın, dedi, parti kongresi gibi etrafına kalabalığı toplamış, böyle sayıklama olur mu, dedi.

Çok korkmuştum.

— Fena bir şey söyledim mi? diye sordum.

— Daha ne söyliyeceksin, bizim parti iktidara geçince her vatandaşa yedi katlı bir apartıman yaptıracağız, diye bar bar bağırdın.

— Şimdi ne olacak?

— Bilmem. Muhtara sordum, korkacak bir şey yok, dedi. Eğer muhtarın partisine girersen, kimse kılına dokunamazmış.

Saate baktım,

— Oooo vakit geçiyor... Geç kaldım. Beni arkadaşlar bekliyor.

Kalktım, giyindim. O akşam buluşmak üzere söz verdiğim Hasan Beye gittim. Onlar da beni Suna Bar'da bekliyorlardı. Hayatımda ilk defa, bir siyasî maksatla bara giriyordum. Hasan Beyin yanında üç delikanlı vardı. Beni onlarlar tanıştırdıktan sonra,

— Arkadaşlar, önce vazife, sonra eğlence, dedi.

Öbürleri,

— Elbette, diye onayladılar.

Hasan Bey,

— Önce memleket meselelerini konuşuruz, sonra eğleniriz, diye tekrarladı.

Bana döndü,

— Sabahattin Bey kardeşim, dedi, bir defa şunu söyliyeyim ki, bizim parti yüzde bin beş yüz iktidara geçecek. Artık ona göre. Düşün taşın, senin vatan severliğin böyle iktidara geçecek bir partiye mi girmeyi, yoksa iktidardan düşcek, yahut hiç bir zaman iktidara gecemiyecek bir partiye girmeyi mi icap ettiriyor?

— Hiç şüpssiz, memleketini seven bir insan, iktidara geçecek bir partiye girmelidir, dedim.

(Sonu var)

BEKTAŞİ FIKRALARI Müsabakası

ELİNDE İSE...

Bektaşi babalarından biri, biraz demlenmek için, bir şişe rakı ve biraz da meze alarak deniz kenarındaki ağaçların gölgesine çekilir. Yavaş yavaş çekmeye başlar. Keyfi yerine gelen baba ,ağaca dayanarak hafif bir gazel tutturur. O sırada, oralarda dolaşmakta olan bir köpek, babanın gafilliğinden istifade ederek, ne kadar meze varsa hepsini silip süpürür. Farkına varan baba, iş işten geçtiğini anlayınca:

— Eh... der, mezesiz de gider bu mubarek.

Neşesini bozmadan hafif hafif tekrar çekmeye başlar. Fakat bu esnada hava bozulur. Hafif hafif yağan yağmur, erenleri pek rahatsız etmez. Ama yağmur hızlaşır ve dolu ile karışık yağmaya başlar. İri bir dolu tanesi rakı şişesine denk gelir ve şişeyi parçalar. Baba hiç sesini çıkarmaz. Kızgın bir vaziyette giderken, demirci dükkânlarındaki balyoz gözüne ilişir. Hemen eline alarak havaya kaldırır:

— Marifet incecik rakı şişesini kırmak değil... Elinde ise bunu da kırsana! diye bağırır.

MUAMMER BİLGEN
Cami imamı eliyle
Germencik - Aydın

KEŞKE KEDİ OLSAYDIM

Bektaşinin biri bir gün rakısını mezesini yanına alarak mezarlığa koşmuş, iyice demlenip oraya sızmış, Bektaşi rüyasında fareler toplaşıp bektaşinin lezzetli etini kemirmeye başlamışlar. Bektaşi korkusundan:

— Yapmayın, Allah aşkına val lahi ben daha ölmedim, inanmazsanız rakı şişeleri işte şahidimdir, buyurun arzu ederseniz siz de dem lenin. Yalnız bana dokunmayın.

Bakmış farelerden söz dinleyeni yok:

— Hay Allah kahretsin, Bektaşi olacağıma keşke kedi olsaydım. Sizin bir okka samanınızdan otuz okka dumanınızı çıkarırdım.

MÜNÜR GÖRGÜN
Yunus Emre Cad. Salhane Köp.
yanı No. 177 — ESKİŞEHİR

ASLIMIZ TOPRAKTIR

Bektaşinin temizlikle pek ilgisi yoktur.

— Niçin hamama gidip te yıkanmıyorsun?

Dedikleri zaman, felsefesini ortaya koymuş:

— Aslımız topraktır evlât, su ile oynamağa gelmez!

Cihan İzgi
Marmara Cad. 13/15
Samatya - İstanbul

Vurguner ailesi

Her devrin vurgunculari, yeni zenginleri, sonradan görmüşleri vardır.

Bu türedilerden cemiyetin öcünü mizah ve karikatürle alırız.

Akbaba, gelecek sayısından itibaren «VURGUNCU AİLESİ» ni, Necmi Rıza'nın zarif fırçasiyle bu sahifelere serecektir.

RAHAT UYKU

Biri, arkadaşına anlatıyordu:

— Bugün şef büroya gelmedi. Hepimiz rahat rahat uyuduk.

— Şef büroda iken uyumaya cesaret edemiyorsunuz öyle mi?

— Cesaret meselesi değil, şef fazla horlar da, bu yüzden uyuyamayız!..

Rüstem Türker Sirkeci Nöbethane Cad. 35

AMAN BAY YARGIÇ!

Uzun müddet gurbette kalan bir adamın karısı, kayıp ilâmı çıkarıp, nihayet başka birisiyle evlenmişti. Bir gün meydaan çıkan eski koca; bu nikâhın feshedilerek karısının kendisine iadesi için mahkemeye baş vurmuştu. Fakat, mahkeme bir türlü neticelenmiyordu. Bir gün yine hâkim:

— Duruşma, bir ay sonraya bırakılmıştır!..

Deyince, eski koca feryat etti:

— Aman, bay yargıç! Sekiz aydır buradayım!. Herif bizim karıyı eskitti gitti...

Atillâ TEPEGÖZ

Süleymaniye ,Fetva yokuşu No. 40, İstanbul

YASAK!

Bir bölgede balık avlanması yasak edilmişti. Kontrola çıkan memurlar, birisinin kendi âleminde, oltasını denize atmış, beklediğini görünce:

— Burada balık alvamanın yasak olduğunu bilmiyor musun, bunu herkes duydu.

Diye çıkıştılar. Adam yanındaki boş sepeti göstererek, içini çekti:

— Evet haklısınız, balıklar bile duymuş...

Müfide KORKUT

İstasyon Cad. No. 22, Şemikler Karşıyaka - İzmir

YAZMASI SİZDEN, ÇİZMESİ BİZDEN...

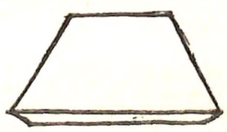

Operatör —Yahu bak, bir de adamcağıza beyinsizin biri derlerdi!.

Yazan: Tgm. A. Teoman Önoğur. VII. Kor. K. Orduevi ve Ana kantın muhasibi. Diyarbakır. Çizen: Nehar Tüblek.

MAHALLENİN KISMETİ

★ **AKBABANIN MİZAHİ ROMANI: 19** ★

Karanlıkta yokuş aşağı kaçan Bilâl efendi, deve hörgücü gibi yerden çıkmış taşlardan birine tosladı, bir kaç kere tekerlendikten sonra yüzükoyun yere kapaklandı.

Kırkmerdiven mahallesinin on dört yıldır gündüz sakalığını, geceleri de bekçiliğini yapan, bu yüzden de mahallenin bütün derdini, dedikodusunu bilen bekçi Hıdır Ağa, Bilâl efendinin çırağını hemen tanımış:

— Ulaa, ne bağırırsen? diye sormuştu.

Çırak o şaşkınlıkla:

— Hırsız, Hıdır amca, hırsız... dedi, bak kaçıyor.

— Ula, fenerin dorığında hırhızın ne işi var?

Ama, önünden, yokuş aşağı bir gölgenin kaçtığını, yere kapaklandığını da görmüştü. Hıdır Ağa, çırağı bıraktı, bu gölgenin arkasından koşmaya başladı. Bir yandan düdüğüne asılıyor, bir yandan da koşuyordu. Hıdır Ağa, yerden kalkan adamın peşinden koşarken, tam incir ağacının altına gelince, önüne, pat pat diye arka arkaya iki gölge düştü. Ne oluyordu böyle? Hıdır Ağa, bu sefer korkudan var kuvvetiyle düdüğe asıldı:

— Pırrrr, pır pırrrr!.

Şimdi üç gölge, önünden kaçıyordu. Çeşmenin kümbetinden aşağı da biri daha inmiyor mu? Gölgeler dörtleşti, beşleşti. Her biri bir köşeden sapıp kayboluyordu. Caminin duvarından pat... ağaçtan pat... Hıdır Ağa, korkudan kaçsın mı, yoksa hırsızları mı kovalasın, şaşırdı. Yapacak hiç bir şey yoktu. Çeşmenin taşına oturdu. Hem düdük çalıyor, hem durmadan bildiği bir kaç âyeti, şaşkınlıktan birbirine karıştırarak okuyordu:

— Âmentü billâhi. Euzü billâhi mineşşeytanırrecim... Veleddâllin âmin...

Her sefer bu duayı biraz daha karıştırıp değiştirerek okuyor, üflüyor, âmin dedikten sonra, bütün nefesiyle,

— Pırrrr...

Diye düdüğü üflüyordu.

Bu saatte polisler de bulunmazlar ki... Şimdi iki polis te meşhur Rızapaşa simitçi fırınının ocağı karşısına geçmişler, ısınıyorlardır. Polisler neden sonra geldiler. Bekçi Hıdır Ağa, o gece polislere anlattığı olayı, meslek hayatının en heyecanlı macerası olarak bütün hayatı boyunca anlattı durdu:

—Basgın disem değil, eşgıyalar disem değil, hırhız disem değil... Töbeler töbesi mahleyi cinler periler serdi... Gayfecinin çırağı mescide su mu tökti, yuhsam çeşmenin yalağına mı işedi, her ne ise bubaaa, ne gadar ecinni tayıfası var ise mahleyi sardı. Ohudum, üfledim, ohudum, üfledim. Hepisi savuldu.

Bekçinin anlattığı hikâye herkesin işine yaradı. Çırak işi hiç bozuntuya vermeden:

— Benim bir şeyden haberim yok, diyordu. On birden sonra ocağı söndürdüm, besmele çektim, yattım... Bir de gözümü açtım ki, eğri fener direği var ya, onun altında değil miydi?

Bilâl Efendi:

— Köpoğlusu, telveyi, bulaşık sularını destur demeden gecenin bir vakti, şapadanak sokağa dökersin, işte böyle olur, diyordu.. Sana kaç defadır destursuz su dökme, demedim mi?

Bilâl Efendi de cin çarpmış gibi yan yan yürüyordu. Çünkü direkten atlarken, kuyruk sokumu taşa çok fena çarpmıştı.

Olayın aslını, işin iç yüzünü herkes bildiği halde, kimse birbirine yüzlemiyor, mahallede bir cin peri masalıdır gidiyordu. Bu masal en çok şoför Recebin ekmeğine yağ sürdü. Çünkü o geceden sonra her nedense, Hacı Mesut Efendi, muhtar Sezai Bey lerden ayağını kesti. Bu sefer şoför Recep'lere dadandı.

Zaten neşeli bir kız olan Ayten, Hacı Mesutlar'la komşuluğa başladıktan sonra aldı yürüdü. Kahkahaları pencerelerden Kırkmerdiven mahallesinin bütün sokaklarına yayılıyordu. Ahşap evin alt katındaki üç odada oturan Atiye de, şoför recebin sofrasından eksik olmuyrodu. Şimdi akşam sofralarına, Hacı Mesutla mahallenin kısmeti, Ayten, Atiye, şoför Recep, tam beş can oturuyordu.

Bir akşam şoför Recep, Hacı Mesuda geçim derdini anlattı:

— Vallaha yetişemiyorum Hacı Bey... Kör olayım insan demirden olsa bir karıya yetişemez.

Karısı Ayten'den şikâyet ediyordu. O gece Hacı Mesutla karısı, Recebin evine geldikleri zaman, her vakit fıkır fıkır kaynayan Ayten'in suratını asık bulmuşlardı. Hacı Mesut, Ayten'in yanağını baba şefkatiyle sıkmış:

(Devamı var)

DÜNYA Karikatürleri

— Balayınız nasıl geçti?
— Otobüste ilmişiz gibi anne...

— İtalyan —

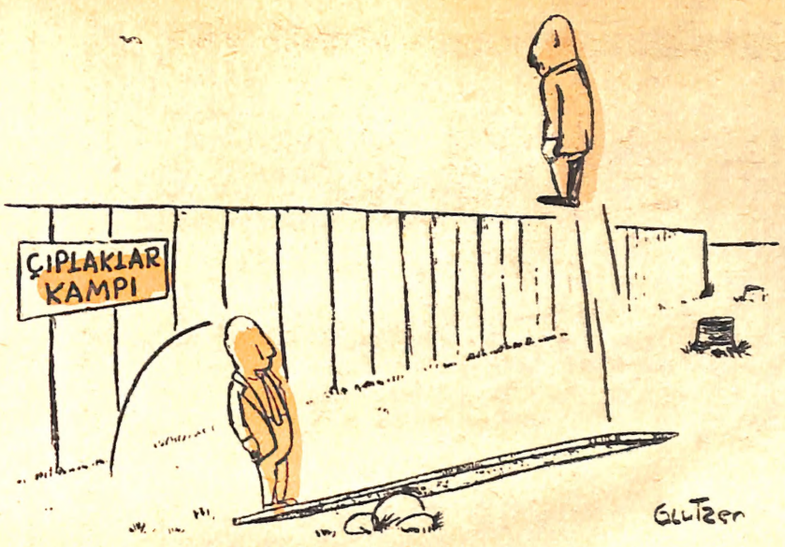

YAZISIZ!

— Alman —

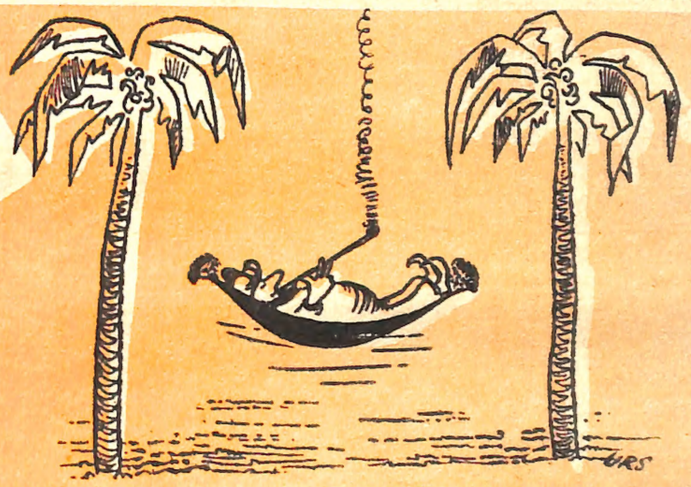

YAZISIZ!

— Alman —

Küçük âşıklar Kuzey Kutbunda!.

— Fransız —

— Babacığım!..

— İtalyan —

YAZISIZ!

— Fr

Çocuklar ona bayılır:

çünkü, **Sana**'nın

tabii bir lezzeti var!

Evet, SANA'da, en iyi tabii bir yağın nefaseti, taze ve kaymak gibi lezzeti ve güzel kokusu vardır.

Ve SANA'yı, artık, her şeyde kullanabilirsiniz: yalnız ekmeğinize sürmek, pasta ve bisküvi yapmakta değil, en fazla titizliğinizi icap ettiren yemeklerinizde de istifade edebilirsiniz.

TÜRKİYE

VAKIFLAR BANKASI

T. A. O.

BİR YILDA

TASARRUF MÜDİLERİNE

3.170.000

LİRA TUTARINDA

ÖMÜR BOYUNCA AYLIK GELİR

MESKEN KREDİSİ

PARA İKRAMİYELERİ

DAĞITIYOR

Yılın Son İki Çekilişi

26 EKİM 1956	31 ARALIK 1956

Akbaba Mizah Yayınlarının 14. üncü kitabı

Sosyete

Pek yakında çıkıyor.

Akbaba

Siyasi Mizah Gazetesi

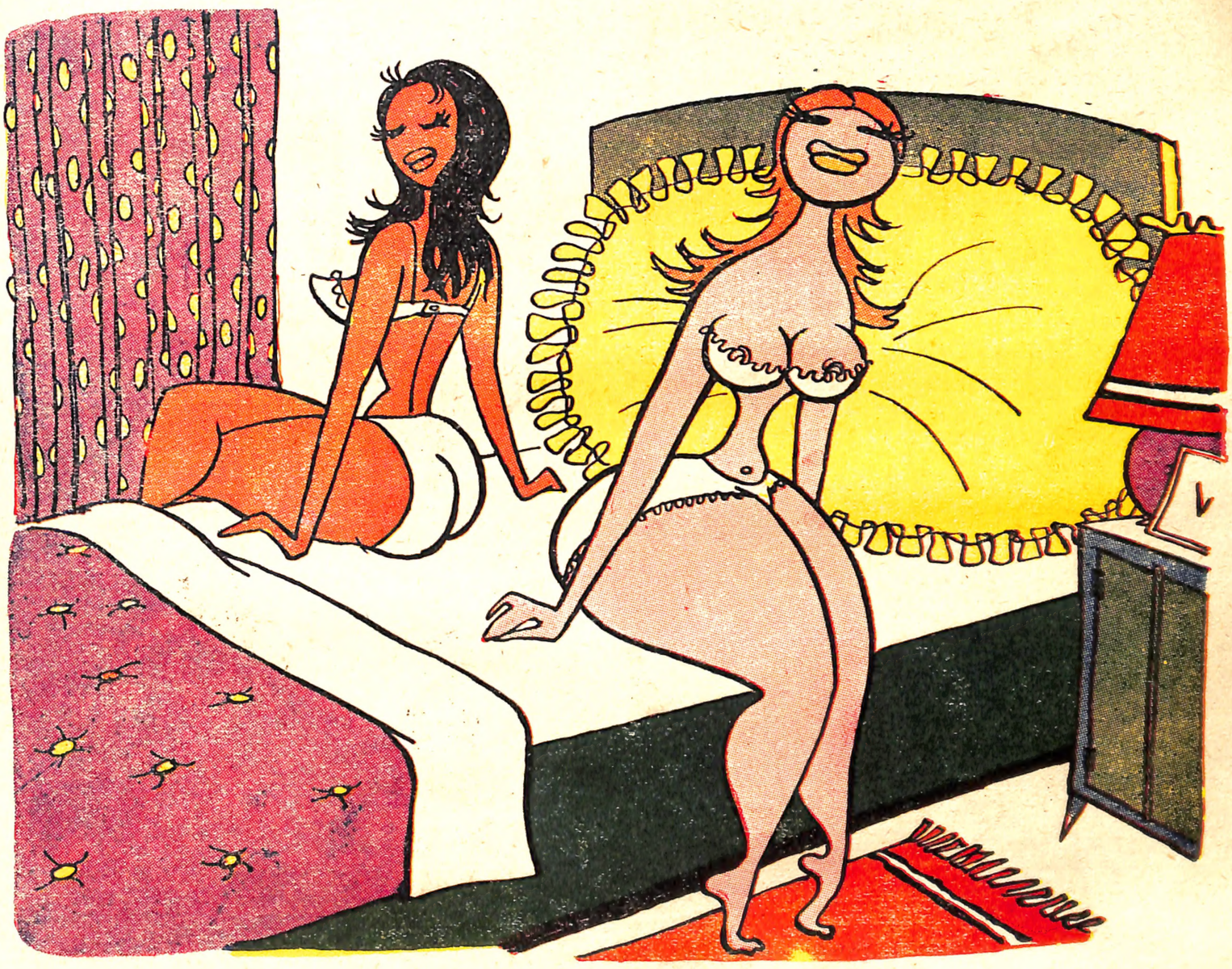

— Duydun mu, Güzel San'atlar Akademisine çıplak erkek modeli bulamıyorlarmış...
— Vah zavallılar vah, erkekleri soymak bu kadar güç mü?!..

SOSYETE

Yazan : ADNAN VELİ

AKBABA MİZAH YAYINLARININ 14 UNCU ESERİ :

SOSYETE

Radyoda skeçlerini zevkle dinlediğiniz genç mizahçı Adnan Veli'nin en güzel hikâyeleri «Sosyete» isimli kitabında toplanmıştır. Adnan Veli geleneği olan Türk mizahını günümüzde yaşatan, çoğumuzun görmeden bakıp geçtiğimiz olayları en gülünç yönünden yakalayan bir mizahçıdır.

Uzun çalışmalar ve titiz bir seçme ile meydana getirilen Akbaba Mizah Yayınları evinizin, hayatınızın neşesi olacak, en yorgun zamanlarınızda yaşama gücünüzü arttıracaktır.

Yerli ve yabancı bütün mizah üstadlarının eseri bu seri içinde toplanmıştır.

BU SERİDEN ŞİMDİYE KADAR ÇIKAN ESERLERİN 14 ÜNCÜSÜDÜR.

Pek yakında çıkıyor **Fyatı: 1 lira**

Adres: Akbaba - Belediye Klodfarer Cad. No. 8 . 10 — İSTANBUL